

Arrest

nr. 304 342 van 4 april 2024
in de zaak RvV X / VIII

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat R. VAN DE SIJPE
Heistraat 189
9100 SINT-NIKLAAS

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 7 augustus 2023 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 6 juli 2023 tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 22 januari 2024 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 22 februari 2024.

Gezien de aanvullende nota van de verwerende partij van 16 februari 2024, ingediend overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van voormelde wet, die de Raad op 19 februari 2024 via J-box heeft overgemaakt aan de verzoekende partij.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat R. VAN DE SIJPE.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen heeft u de Afghaanse nationaliteit, bent u een Oezbeekse soenniet en bent u afkomstig van het dorp Chahr Bagh Saidan in het district Dawlatabad in de provincie Balkh. U ging tot de vierde graad naar school en ging twee jaar naar de madrassa.

Uw vader werkte al heel uw leven voor een directeur op het districtshuis van Dawlatabad. Uw zus trouwde vijf of zes jaar geleden met Mullah [I.]. [I.] predikte in de moskee nabij jullie huis en hij woonde na hun huwelijk in bij jullie. [I.] behandelde uw zus slecht en uw zus wilde hem verlaten. Op een dag vier of vijf maanden voor

uw vertrek uit Afghanistan zei [I.] dat jullie allemaal ongelovigen waren en hij jullie allen ging vermoorden indien jullie niet naar het rechte pad terugkwamen. Jullie ontdekten dat [I.] bij de taliban was aangesloten toen hij de hierop volgende maanden vaak van huis weg was en verschillende keren naar huis terugkeerde in het bijzijn van gewapende mannen. Ongeveer twee maanden na de eerste bedreiging, bedreigde [I.] jullie opnieuw. Hierna bedreigde hij jullie nog één of twee keren. [I.] vroeg u om u aan te sluiten bij de taliban en deel te nemen aan de jihad omdat u de juiste leeftijd had bereikt. [I.] sloeg u verschillende keren. Uw vader besliste hierop dat u het land diende te verlaten.

U verliet Afghanistan op het einde van de lente en reisde via Iran en Turkije naar Griekenland. Daar vernam u dat uw zus in Afghanistan een klacht had ingediend tegen uw ex-schoonbroer bij een rechtbank en dat uw familie intussen naar Karachi (Pakistan) was gevlucht omdat uw vader geslagen werd door uw ex-schoonbroer die naar u op zoek was. U reisde via Noord-Macedonië, Servië, Bosnië-Herzegovina, Kroatië, Slovenië, Italië en Frankrijk door naar België waar u op 2 maart 2021 aankwam en op 3 maart 2021 een verzoek om internationale bescherming indiende.

U vreest dat uw hele familie bij terugkeer gedood zal worden door uw ex-schoonbroer.

Ter staving van uw verzoek om internationale bescherming legt u uw originele taskara neer, alsook een kopie van de klacht van uw zus bij een rechtbank, een kopie van een huurovereenkomst van uw familie in Pakistan, een kopie van medische documenten van uw moeder en een arbeidsovereenkomst van uw werk voor een wasserij in Sint-Niklaas.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofdte heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na grondig onderzoek van al uw verklaringen en alle stukken in uw administratief dossier dient geconcludeerd te worden dat u noch het vluchtelingenstatuut, noch het subsidiair beschermingsstatuut kan worden toegekend. U bent er immers niet in geslaagd een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of het bestaan van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

Een analyse van recente internationale rapporten en berichtgeving wijst op de aanwezigheid van gerichte mensenrechtenschendingen in Afghanistan. In die context kunnen Afghanen met een risicoprofiel effectief een risico op vervolging lopen in de zin van de Vluchtelingenconventie. Indien na een grondig individueel onderzoek van het verzoek om internationale bescherming blijkt dat een Afghaanse verzoeker een dergelijk risico loopt, zal het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) in principe de vluchtelingenstatus toekennen.

Vooreerst moet er op gewezen worden dat u geen geloofwaardig zicht biedt op uw identiteit en levensomstandigheden voor uw komst naar België. Nochtans is dit van belang om een oordeel te kunnen vellen over de nood aan internationale bescherming van een verzoeker. Zo kan er geen geloof worden gehecht aan uw beweerde geboortedatum. Immers, de beslissing die u werd betekend door de dienst Voogdij, stelt dat u ouder dan 18 jaar bent (Federale overheidsdienst Justitie, ref. 6/MIN/2021/81863, d.d. 18/03/2021). Dat u op 31 december 2004 zou zijn geboren, blijkt na medisch onderzoek niet aannemelijk. Aan de hand van dit onderzoek werd besloten met een redelijke wetenschappelijke zekerheid dat u op 17/03/2021 een leeftijd had tussen 20.8 jaar en 24.2 jaar. De vaststelling dat u zich onterecht als minderjarige voordoet terwijl u in werkelijkheid vier tot acht jaar ouder bent, ondermijnt uw algemene geloofwaardigheid op zeer ernstige wijze.

Dit geldt des te meer aangezien u vasthield aan deze onjuiste leeftijd (CGVS, p. 2) en verklaarde dat u zich in Afghanistan enkel bezighield met naar school gaan (CGVS, p. 5). U ging twee jaar naar de madrassa (CGVS, p. 6) en startte met school toen u zeven jaar oud was (CGVS, p. 4). Aangezien u over elke graad één jaar deed, u ongeveer een maand voor uw vertrek voor het laatst naar school ging en toen in de vierde graad zat (CGVS, p. 4), zou dat betekenen dat u op elfjarige leeftijd Afghanistan verliet hetgeen onmogelijk in overeenstemming te brengen is met uw verklaringen en het leeftijdsonderzoek hierboven. Gezien u op het moment van uw beweerde vertrek uit Afghanistan reeds meerderjarig was, moet worden geconcludeerd dat u

geen zicht wenst te bieden op uw werkelijke activiteiten in Afghanistan en dat u uw leefwereld bewust tracht te minimaliseren. Er kan gezien de Afghaanse overlevingscontext van een meerderjarige Afghaan verwacht worden dat hij bijdraagt aan de inkomsten van de familie. Door uw leefwereld bewust te minimaliseren en geen zicht te bieden op de omstandigheden waarin u leefde voor uw komst naar België, ondergraaft u zelf de geloofwaardigheid van de beweerde vervolgingsfeiten die in deze context plaatsvonden en tot uw vertrek leidden.

Uw taskara verduidelijkt bovenstaande vaststellingen niet, integendeel. Deze vermeldt als geboortedatum 30 december 2004 hetgeen gezien de bovenstaande vaststellingen niet overeenkomt met uw werkelijke leeftijd. Nog frappanter is de constatacie dat deze taskara werd uitgereikt in de vijfde maand van het jaar 1399 Afghaanse kalender hetgeen overeenkomt met juli-augustus 2020 Gregoriaanse kalender. U beweerde aanvankelijk nochtans dat u deze taskara vier of vijf jaar voor uw vertrek bekwam (CGVS, p. 3). Wanneer u dit nogmaals werd gevraagd, ontweek u meermaals de vraag en geconfronteerd met uw eerdere verklaring dat u de taskara vier of vijf jaar voor uw vertrek ging halen maar dat deze uitgereikt werd in 1399, kwam u niet verder dan te zeggen dat u denkt dat u dit nooit gezegd had (CGVS, p. 19). Een loutere ontkenning van eerdere verklaringen verschoont een dergelijke tegenstrijdigheid uiteraard niet, waardoor bovenstaande vaststellingen sterk afbreuk doen aan de geloofwaardigheid van het enige document waaruit uw identiteit zou kunnen worden afgeleid.

Nog los van bovenstaande vaststellingen slaagde u er niet in om coherente verklaringen af te leggen omtrent het moment waarop u Afghanistan verliet. U verklaarde zowel bij uw registratie, bij de Dienst Vreemdelingenzaken als bij het CGVS dat u ongeveer een jaar onderweg was van Afghanistan naar België (fiche niet-begeleide minderjarige vreemdeling d.d. 03/03/2021, p. 3; verklaring DVZ d.d. 12/04/2021, vraag 10 en 33; CGVS, p. 16) waarmee u uw vertrek rond maart 2020 situeerde. U verklaarde tevens dat u vertrok tijdens de schoolvakantie en dat de lente bijna voorbij was (CGVS, p. 15) maar bleef bijzonder vaag stellen dat u zich niet meer herinnerde in welk jaar of welke maand u vertrok uit Afghanistan ondanks herhaaldelijke verzoeken van het CGVS om dit in te schatten (CGVS, p. 3). Uw vingerafdrukken werden echter in Griekenland genomen op 11/09/2019 hetgeen enerzijds tegenstrijdig is met uw beweerde moment van vertrek en het anderzijds onmogelijk maakt dat u uw taskara zelf afhaalde in Afghanistan in het jaar 1399. U legde voorts een klacht neer van uw zus bij de rechtbank die dateert van 20/02/1399 Afghaanse kalender (9 mei 2020 Gregoriaanse kalender). U beweerde dat uw familieleden deze klacht indienden terwijl ze nog in Afghanistan verbleven (CGVS, p. 11) en dat u over de verhuis van uw familie naar Pakistan vernam tijdens uw verblijf van vier maanden in Griekenland (CGVS, p. 4). Dit is onmogelijk in overeenstemming te brengen met uw bewering dat u Afghanistan verliet ongeveer in maart 2020 noch met uw vingerafdrukken in Griekenland op 11/09/2019. De vaststelling dat u er niet in slaagt het moment van uw vertrek uit Afghanistan coherent te situeren in de tijd ondergraaft niet enkel de geloofwaardigheid van de problemen waarvan u beweert dat ze tot uw vertrek hebben geleid op zeer ernstige wijze maar ook uw algemene geloofwaardigheid.

Verder moet opgemerkt worden dat u bij uw aankomst in België niets vermeldde over enige problemen met uw ex-schoonbroer of rekrutering door de taliban. U verwees immers louter naar het beweerde werk van uw vader als motief voor uw vertrek uit Afghanistan (fiche niet-begeleide minderjarige vreemdeling, p. 4), hetgeen hoogst merkwaardig is aangezien u dit beweerde werk bij het CGVS niet aanhaalde als reden voor uw eigen vertrek. Ter herinnering kan worden aangestipt dat u reeds meerderjarig was ten tijde van deze verklaringen. Deze vaststelling ondermijnt de geloofwaardigheid en ernst van uw vrees voor uw ex-schoonbroer andermaal.

Hoe dan ook overtuigden uw verklaringen over uw ex-schoonbroer op geen enkel punt omdat ze bijzonder vaag en bijzonder onwaarschijnlijk waren. U verklaarde dat uw zus vijf of zes jaar geleden in het huwelijk trad met Mullah [I.], de mullah van de moskee van wie later bleek dat hij een lid van de taliban was (CGVS, p. 10). In die context is het zeer merkwaardig dat u beweert dat Mullah [I.] en uw zus vervolgens bij uw vader inwoonden omdat uw zus dit opportuun achtte (CGVS, p. 10, 19). Dat Mullah [I.], een mullah die zich aansloot bij de taliban en mensen met de dood bedreigde indien ze zich niet aansloten bij de taliban, een dergelijke beslissing overliet aan zijn echtgenote, kan geenszins overtuigen in de Afghaanse context.

U maakte Mullah [I.]'s aansluiting bij de taliban evenmin aannemelijk. U kon geen info geven over het moment noch over de omstandigheden van zijn aansluiting bij de taliban (CGVS, p. 8). Nochtans woonde [I.] volgens u jarenlang bij jullie in. Hoewel hij de laatste periode telkens vergezeld was door gewapende collega-talibanstrijders, kon u geen enkele van hen bij naam noemen (CGVS, p. 8). U verwees naar gevechten tussen de overheid en de taliban in andere plekken maar kon geen verdere informatie geven over de concrete activiteiten van uw exschoonbroer (CGVS, p. 9). Jullie kwamen pas enkele maanden voor uw vertrek te weten dat [I.] voor de taliban werkzaam was omdat hij in het verleden als excuus gebruikte dat hij bij vrienden verbleef maar gevraagd naar namen van deze vrienden kon u er opnieuw geen enkele opnoemen (CGVS, p. 9). Ondanks jullie ontdekking dat [I.] bij de taliban actief was, besprak niemand van uw

familie dit met [I.]s vader (CGVS, p. 10) hetgeen hoogst opmerkelijk is aangezien jullie door het huwelijk van uw zus een band aangingen met deze familie. Met deze bijzonder vage en onwaarschijnlijke verklaringen over de aansluiting en activiteiten van [I.] bij de taliban maakte u allerm minst aannemelijk dat uw ex-schoonbroer bij de taliban actief was. Dit ondermijnt de geloofwaardigheid van de bedreigingen naar u en uw familie toe op manifeste wijze.

Uw verklaringen over de reactie van uw familieleden op de doodsb bedreigingen misten eveneens alle overtuigingskracht. Uw familie bleef ondanks het feit dat de hele familie vier of vijf maanden voor uw vertrek bedreigd werd met de dood immers nog maandenlang thuis vooraleer zij naar Pakistan reisden (CGVS, p. 4). Er kan niet worden ingezien waarom uw overige familieleden niet samen met u het hazenpad kozen. Dat jullie over onvoldoende financiële middelen beschikten, is niet ernstig aangezien u kort erna naar Europa doorreisde hetgeen redelijkerwijs een veel hogere som geld kostte dan een vlucht naar een andere regio in of buurland van Afghanistan. Uw ex-schoonbroer [I.] bleef na de eerste bedreiging vier of vijf maanden voor uw vertrek samen met jullie in jullie huis wonen (CGVS, p. 11). Dat hij er kennelijk geen graten in zag om in dezelfde woning te verblijven als personen die hij als ongelovig aanmerkte, overtuigt evenmin. Verder ondernamen jullie bijzonder weinig om jullie situatie op te lossen. Uw vader besprak het probleem met de dorpsoudste maar u bleef bijzonder vaag over wanneer dit overleg plaatsvond met de boodschap dat de problemen al een tijdje bezig waren en u zich niet herinnert wanneer uw vader dit besprak (CGVS, p. 15). Ondanks uw bewering dat uw vader reeds lange tijd op het districtshuis werkte, zette hij gedurende deze maandenlange bedreigingen van uw ex-schoonbroer geen enkele stap om hulp te bekomen via zijn werkgever (CGVS, p. 18). Uw zus diende een klacht in bij een rechtbank maar u moest gissen of zij dit voor of na uw vertrek uit Afghanistan deed (CGVS, p. 6, 11) terwijl uit de data hierboven blijkt dat de klacht werd ingediend meer dan zeven maanden nadat uw vingerafdrukken werden genomen in Griekenland. Meer informatie kon u overigens niet geven over deze klacht bij de rechtbank (CGVS, p. 13). Met dergelijke vage verklaringen maakte u deze gebeurtenissen dan ook geenszins aannemelijk.

U informeerde zich bovendien niet over de gebeurtenissen die plaatsvonden na uw vertrek. Zo beweerde u dat [I.] uw vader na uw vertrek sloeg, naar u vroeg, uw familie onder druk zette en met de dood bedreigde, maar kon u deze gebeurtenissen niet eens situeren in de tijd (CGVS, p. 19). U weet dit aan het feit dat u onderweg was (CGVS, p. 19) hetgeen niet ernstig is daar u nog contact onderhoudt met uw familie vanuit België en zich aldus perfect kon informeren over deze gebeurtenissen (CGVS, p. 5). U informeerde zich evenmin naar de huidige verblijfplaats van [I.] (CGVS, p. 11) terwijl van een verzoeker mag verwacht worden dat hij zich zo goed als mogelijk informeert over de actuele verblijfplaats van de persoon die hij beweert te vrezen.

Aangezien u de rekrutering door de taliban koppelt aan het niet aannemelijk gemaakte lidmaatschap van uw ex-schoonbroer, kan ook hieraan geen geloof worden gehecht. Er kan echt nog verder worden opgemerkt dat ook uw verklaringen over deze rekruteringspogingen op geen enkel punt overtuigden omdat ze dermate vaag en onwaarschijnlijk waren. Hierbij dient opnieuw gewezen te worden op uw verklaringen omtrent uw leeftijd. Aangezien u uitdrukkelijk stelde dat [I.] interesse vertoonde in u omwille van uw leeftijd (vragenlijst CGVS, vraag 3.5; CGVS, p. 18) zet de vaststelling dat u net over deze leeftijd de Belgische asieldiensten trachtte te misleiden de geloofwaardigheid van uw verklaringen over deze rekruteringspogingen op losse schroeven. [I.] zou met u gesproken hebben over de jihad maar meermaals gevraagd naar wat [I.] hier concreet over vertelde, kwam u niet verder dan zeer algemene verklaringen over de verplichting de jihad te voeren en de belofte 72 maagden te verkrijgen (CGVS, p. 17-18). U kon zelfs niet benadering situeren wanneer [I.] in de moskee begon te prediken over deelname aan de jihad (CGVS, p. 18). Er mag net worden verwacht dat [I.] bij zijn maandenlange pogingen een inwonend familielid te overtuigen zich aan te sluiten zijn eigen ervaringen uitvoerig uit te doeken zou doen – hetgeen zoals hierboven reeds aangehaald niet het geval bleek – in de plaats van keer op keer enkel te verwijzen naar de verplichting tot deelname aan de jihad. Dit is des te frappanter omdat u tegelijk beweert dat uw vader reeds lange tijd voor de overheid werkte (CGVS, p. 12). Niemand van uw familie heeft ooit banden gehad met de taliban (CGVS, p. 10) waardoor het allerm minst aannemelijk is dat [I.] dacht dat u louter met de boodschap dat u verplicht was deel te nemen aan de jihad overtuigd zou raken om u aan te sluiten. De door u beschreven handelswijze komt dan ook zeer onwaarschijnlijk over.

U schetste evenmin een geloofwaardig beeld over de algemene rekrutering door de taliban in uw regio. Nochtans mag verwacht worden dat u dit als beweerde slachtoffer van dergelijke praktijk op overtuigende wijze zou kunnen vertellen. U verklaarde dat alle jongemannen in uw regio van uw leeftijd door de taliban werden gevraagd zich aan te sluiten en dat je gestenigd werd als je weigerde (CGVS, p. 16). U kende één voorbeeld van iemand die weigerde en gestenigd werd maar opvallend genoeg kende u zijn naam niet (CGVS, p. 16). Gevraagd naar de reactie van zijn familie op zijn steniging stelde u vaagweg dat ze niets konden zeggen omdat ze de doodstraf konden krijgen (CGVS, p. 16). Verder slaagde u er niet in om ook maar één voorbeeld te geven van een jongeman van uw leeftijd die zich bij de taliban aansloot (CGVS, p. 17) hetgeen de geloofwaardigheid van uw bewering dat alle jongemannen verplicht werden en niemand kon

weigeren, danig ondermijnt. Deze werkwijze vindt bovendien geen weerslag in de beschikbare informatie (EASO Recruitment by armed groups beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/Afghanistan_recruitment.pdf, het EUAA-rapport Afghanistan. Targeting of Individuals van augustus 2022 https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Targeting_of_individuals.pdf en de EUAA Country Guidance van januari 2023 <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidance-afghanistanjanuary-2023>) waaruit blijkt dat de taliban zelden gebruik maakt van gedwongen rekrutering omdat ze voldoende vrijwilligers hebben die zich bij hen willen aansluiten. Rekrutering door de taliban is doorgaans gebaseerd op lokale verankerings. Er wordt beroep gedaan op familiale en clanloyaliteit, tribale banden, persoonlijke vriendschappen, sociale netwerken en gemeenschappelijke belangen. Hoewel u verwees naar uw ex-schoonbroer die tevens mullah was in de moskee, overtuigden uw verklaringen omtrent zijn rekruteringswijze geenszins, zoals hierboven uitvoerig besproken.

Uit bovenstaande vaststellingen moet worden besloten dat u niet aannemelijk heeft gemaakt dat u en uw familie bedreigd werden door uw ex-schoonbroer [I.].

U maakte het werk van uw vader bij de overheid evenmin aannemelijk. Hoewel u bij de DVZ nog had verklaard dat het vertrek van uw vader naar Pakistan vooral het gevolg was van het feit dat de taliban op de hoogte kwamen van zijn werk (vragenlijst CGVS d.d. 12/04/2021, vraag 3.5) verklaarde u bij het CGVS dat uw familie naar Pakistan verhuisde omdat ze door [I.] bedreigd werden (CGVS, p. 12, 13). U wist over het werk van uw vader verder enkel te vertellen dat hij voor een directeur van de taskara-afdeling in het districtshuis werkte (CGVS, p. 11). Bij welke directeur of wanneer uw vader dit werk aanvatte, wist u niet (CGVS, p. 11). U wist evenmin over het wedervaren van deze directeur (CGVS, p. 12) hoewel dit net een goede indicatie zou kunnen zijn voor het veiligheidsrisico van uw vader zelf. U legde verder geen enkel (begin van) bewijs neer van dit beweerde werk van uw vader, hetgeen des te frappanter is daar u beweerde dat hij op de taskara-afdeling van het districtshuis werkzaam was. Dat uw ex-schoonbroer overigens pas enkele maanden voor uw vertrek op de hoogte kwam van het werk van uw vader is niet ernstig aangezien [I.] jarenlang bij jullie inwoonde en als mullah van de moskee ongetwijfeld op de hoogte moet zijn geweest van het reilen en zeilen in jullie dorp (CGVS, p. 18). Uit uw verklaringen kan dan ook onmogelijk worden geconcludeerd dat u dit werk van uw vader voor de overheid aannemelijk maakte.

Ten overvloede kan nog worden opgemerkt dat uw vader reeds in april 2019 – meer dan een jaar voor de klacht van uw zus bij de rechtbank – op zijn facebook twee foto's plaatste met een Pakistaanse vlag. Dit wekt zeer sterk de indruk dat uw vader en mogelijk ook uw overige familieleden reeds eerder naar Pakistan afreisden hetgeen de geloofwaardigheid van uw asielmotieven andermaal ondermijnt.

Uit bovenstaande vaststellingen volgt dat u niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een gegronde vrees voor vervolging heeft zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie noch dat u een reëel risico op ernstige schade loopt zoals bepaald in artikel 48/4 §2 a) van de Vreemdelingenwet.

Naast de toekenning van de vluchtelingenstatus kan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus, maar ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt de EUAA Country Guidance: Afghanistan van januari 2023 (beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidanceafghanistan-january-2023>) in rekening genomen.

In de EUAA Country Guidance wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. In de EUAA Country Guidance wordt er op gewezen dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is; (v)

het aantal burgerslachtoffers; (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten; en (vii) verdere impact van het geweld.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Er wordt ook met andere indicatoren rekening gehouden, enerzijds bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar anderzijds, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen, ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan voor 15 augustus 2021 regionaal erg verschillend waren. Deze sterke regionale verschillen typeerden het conflict in Afghanistan. In sommige provincies was er sprake van een open strijd waardoor er voor die regio's slechts minimale individuele elementen vereist waren om aan te tonen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken provincie aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. In andere Afghaanse provincies was de omvang en de intensiteit van het geweld beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevochten werd, waardoor er voor die regio's niet kon gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld dermate hoog was dat er zwaarwegende gronden bestonden om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar het betrokken gebied aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, tenzij de verzoeker aannemelijk maakte dat er in zijn hoofde persoonlijke omstandigheden bestonden die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhoogden (HvJ, 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 39). Tot slot waren er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag was dat in het algemeen kon gesteld worden dat er geen reëel risico bestond voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvond in de provincie.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie EASO Afghanistan Security Situation Update van september 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_09_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation_update.pdf, EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf, de COI Focus Afghanistan. Veiligheidssituatie van 5 mei 2022, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_veiligheidssituatie_20220505.pdf, EUAA Afghanistan Security Situation van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Security_situation.pdf, de COI Focus Afghanistan: Veiligheidsincidenten (<ACLED) per provincie tussen 16 augustus 2021 en 30 juni 2022 van 23 september 2022 en de EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 4 november 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf) blijkt dat de veiligheidssituatie sinds augustus 2021 sterk gewijzigd is.

Het einde van de strijd tussen de vroegere overheid en de taliban ging gepaard met een sterke afname van het conflict-gerelateerd geweld en met een sterke daling van het aantal burgerslachtoffers.

Waar voor de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan te wijten was aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en ISKP anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote mate bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Sinds de machtsovername van de taliban is het niveau van willekeurig geweld in Afghanistan significant gedaald. De VN Human Rights Council stelde in maart 2022 dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvindt, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien daalden tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal 'armed clashes', luchtaanvallen en incidenten met IED's allen met meer dan 90%. Hetzelfde patroon en lagere niveau van willekeurig geweld tekenden zich af in 2022.

UNAMA registreerde in de tien maanden na 15 augustus 2021 in totaal 2.106 burgerslachtoffers (waarvan 700 dodelijke), voornamelijk ten gevolge van aanslagen van ISKP op niet-militaire doelwitten waarbij vooral religieuze minderheden werden getroffen en, in mindere mate, als gevolg van 'unexploded ordnance'.

Ditzelfde patroon zette zich verder in de tweede helft van 2022. UCDP registreerde in de periode tussen de machtsovername in augustus 2021 en 22 oktober 2022 1.086 dodelijke burgerslachtoffers.

Het geweld dat actueel nog plaatsvindt, is voornamelijk doelgericht van aard, waarbij enerzijds sprake is van acties van de taliban tegen voornamelijk leden van de voormalige ANSF alsook tegen bijvoorbeeld ex-overheidsmedewerkers, journalisten en aanhangers van ISKP. Anderzijds wordt er gerapporteerd over confrontaties tussen de taliban en het National Resistance Front, voornamelijk in Panjshir en aangrenzende noordelijke regio's, en over aanslagen door ISKP, die voornamelijk gericht zijn tegen leden van de taliban en tegen sjiitische burgers.

ISKP gebruikt in haar gerichte aanslagen tegen de taliban, vooral in landelijke regio's, dezelfde tactieken die eerder werden gebruikt door de taliban, zoals zelfmoordaanslagen, bembommen, magnetische bommen en targeted killings. Hoewel veel van deze acties en aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn en de impact ervan op burgers beperkt is. Afghanistan werd sinds de machtsovername getroffen door enkele grote aanslagen die onder meer de sjiitische minderheid viseerden en werden opgeëist door ISKP. Bij vier grote zelfmoordaanslagen van ISKP, die gericht waren op de Hamid Karzai luchthaven, twee sjiitische moskeeën en een militair hospitaal, vielen in totaal 264 dodelijke slachtoffers en 533 gewonden, wat ongeveer 70% van het totaal aantal burgerslachtoffers in de periode tussen 15 augustus 2021 en 15 februari 2022 uitmaakte. Na een kalmere periode in het einde van 2021 en de eerste maanden van 2022 was er sinds april opnieuw sprake van een patroon van aanslagen van ISKP op voornamelijk sjiitische doelwitten in stedelijke gebieden. Grootschalige aanslagen vonden in de maanden die volgden voornamelijk plaats in Kabul en waren gericht tegen de sjiitische gemeenschap aldaar. ISKP, dat een 4000-tal militanten zou tellen, is aanwezig in quasi heel Afghanistan, maar heeft een sterkere aanwezigheid in het oosten, het noorden en in Kabul. De aanwezigheid van ISKP in deze gebieden is echter niet van die aard dat er kan gesteld worden dat ze de controle hebben over het grondgebied. De taliban voerden raids uit op schuilplaatsen waar ISKP-leden zich bevinden en voerden hierbij arrestaties uit. De taliban voerden verder gerichte aanvallen en targeted killings uit op vermeende ISKP-leden. Hierbij moet worden opgemerkt dat deze acties doelgericht van aard waren en slechts in beperkte mate burgerslachtoffers veroorzaakten.

ACLED registreerde in de periode van 15 augustus 2021 tot 21 oktober 2022 het grootste aantal veiligheidsincidenten in Kabul en Panjshir, gevolgd door Baghlan, Nangarhar en Takhar. Dodelijke slachtoffers vielen er volgens UCDP in de periode tussen 16 augustus 2021 en 22 oktober 2022 in hoofdzaak in de provincie Kabul. De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

In de maanden voorafgaand aan de machtsovername door de taliban was er sprake van een sterke toename van het aantal intern ontheemden. Deze waren afkomstig uit quasi elke provincie van Afghanistan. UNOCHA rapporteerde in de periode 1 januari – 30 november 2021 759.000 nieuwe intern ontheemden in Afghanistan, waarvan 98% dateerde van voor de machtsovername door de taliban. Na de machtsovername en het einde van het conflict is er een significante daling in het aantal intern ontheemden en is ontheemding ten gevolge van conflict vrijwel volledig gestopt.

De machtsovername door de taliban heeft een impact gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode voor de machtsovername waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat de berichtgeving uit en over het land niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en nieuwe bronnen zijn verschenen. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. Er kan dan ook besloten worden dat er actueel voldoende informatie beschikbaar is om het risico voor een burger om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld te kunnen beoordelen. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er sprake is van een significante daling van het willekeurig geweld in geheel Afghanistan, en dat de incidenten die zich wel nog voordoen hoofdzakelijk doelgericht van aard zijn. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en houdt onder andere rekening met het sterk afgenomen aantal incidenten en burgerslachtoffers, de typologie van het geweld, het beperkt aantal conflict-gerelateerde incidenten en de beperkte intensiteit van deze incidenten, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal, de impact van dit geweld op het leven van de burgers en de vaststelling dat veel burgers terugkeren naar hun regio van herkomst. Na grondige analyse van de beschikbare informatie is de Commissaris-generaal tot de conclusie gekomen dat er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou

lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Er mag van uitgegaan worden dat indien er actueel situaties zouden zijn die van die aard zouden zijn dat een burger louter omwille van zijn aanwezigheid in het land een risico op ernstige schade zou lopen in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, zoals situaties van open combat of van hevige of voortdurende gevechten, er informatie of minstens indicaties zouden zijn in die richting.

U bracht zelf geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

Gelet op hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie dient evenwel besloten te worden dat er in Afghanistan actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van uw leven of uw persoon zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Afghanistan. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Naar analogie met de rechtspraak van het Hof van Justitie en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens moet worden benadrukt dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt.

Uit de rechtspraak van het Hof van Justitie volgt dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden richtlijn 2011/95/EU), waarvan artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting in Belgisch recht vormt, in wezen overeenstemt met artikel 3 van het EVRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, § 28). Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat socio-economische of humanitaire situaties in welbepaalde omstandigheden aanleiding kunnen geven tot een schending van het non-refoulementbeginsel, zoals begrepen onder artikel 3 van het EVRM. Het EHRM maakt hierbij evenwel een onderscheid tussen socioeconomische omstandigheden of een humanitaire situatie die wordt veroorzaakt door actoren, enerzijds, of door objectieve factoren, anderzijds (EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, § 278-281).

Waar precaire leefomstandigheden worden veroorzaakt door objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen als gevolg van een gebrek aan overheidsmiddelen al dan niet in combinatie met natuurlijk voorkomende fenomenen (bijvoorbeeld een medische aandoening of droogte), hanteert het EHRM een hoge drempel en oordeelt het dat enkel "in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn", een schending van artikel 3 van het EVRM kan worden aangenomen (EHRM 27 mei 2008, nr. 26565/05, N. v. Verenigd Koninkrijk, §§ 42-45; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, § 75 en § 92).

Wanneer precaire leefomstandigheden het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) kan enkel een schending van artikel 3 van het EVRM worden aangenomen wanneer er een reëel risico bestaat dat de verzoeker bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Deze situatie is echter uiterst uitzonderlijk, en het Europees Hof heeft slechts in twee gevallen besloten tot een schending van artikel 3 EVRM om deze reden, met name in de zaak M.S.S. en in de zaak Sufi en Elmi (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. / België en Griekenland, §§ 249-254 ; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, §§ 282-283; RvV 5 mei 2021, nr. 253 997). In latere rechtspraak benadrukte het EHRM het uitzonderlijke karakter van deze rechtspraak (EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, §§ 9091).

Zulke situatie valt, gelet op de rechtspraak van het Hof van Justitie, evenwel niet noodzakelijk onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Het CGVS betwist noch ontkent dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in Afghanistan voor een deel van de bevolking zeer slecht kunnen zijn. Dit betekent niet dat elke Afghaan bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat sinds augustus 2021 het land en de bevolking in het algemeen verarmd zijn; onder andere is het gemiddelde inkomen met een derde gedaald, is de tewerkstellingsgraad gedaald, en bevindt een deel van de bevolking zich in een situatie van voedselonzeekerheid of loopt ze het risico om in zulke situatie terecht te komen. UNOCHA geeft aan dat 55 % van de bevolking in 2022 humanitaire hulp nodig heeft (waarvan 9,3 miljoen personen in 'extreme need') en WFP geeft aan dat meer dan de helft van de bevolking voedselonzeekerheid kent.

Het Hof van Justitie heeft tevens verduidelijkt dat artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 EVRM zoals wordt uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet staat immers niet op zichzelf, maar moet worden gelezen samen met artikel 48/5 van de dezelfde wet, waarin wordt gesteld dat ernstige schade in de zin van artikel 48/4 kan uitgaan van of veroorzaakt worden door: "a) de Staat; b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) niet-overheidsactoren". Zo stelt het Hof van Justitie in dit verband dat "In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidsstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt(...) Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd." (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40). In die zin moet er eveneens gewezen worden op considerans 35 van de Kwalificatierichtlijn. Daarin wordt gesteld dat "Gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen blootgesteld is, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt.". Het CGVS meent bijgevolg, naar analogie met de rechtspraak van het Hof, dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet kan vallen.

Naast de vereiste van een aanwezigheid van een actor in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet, is er de vereiste dat de verzoeker in zijn land van herkomst wordt blootgesteld aan een risico dat specifiek en individueel van aard is. De verzoeker moet hierbij aantonen dat hij op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet in zijn elementaire levensbehoeften zou kunnen voorzien (zie in dit verband RvV Verenigde Kamers nr. 243 678 van 5 november 2020). Dit is conform het arrest van het Hof van Justitie waarbij werd geoordeeld dat gelet op het feit dat de medische zorg (wat een aspect is van de socio-economische situatie) niet opzettelijk werd ontegenwoordigd, de subsidiaire bescherming niet kon worden toegepast (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40-41).

Dit standpunt wordt ook ingenomen in de EUAA Country Guidance van januari 2023 waarin gesteld wordt dat socio-economische elementen – zoals de situatie van intern ontheemden, moeilijkheden bij het vinden van mogelijkheden om in het levensonderhoud te voorzien, huisvesting –, of het feit dat er geen gezondheidszorg of onderwijs aanwezig is, niet vallen binnen het toepassingsgebied van onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn, tenzij er sprake is van het opzettelijk gedrag van een actor.

Verder blijkt uit een analyse van de beschikbare informatie geenszins dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan in hoofdzaak wordt veroorzaakt door gedragingen van actoren, zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet. Uit de beschikbare informatie (zie EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf, EASO Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City van augustus 2020, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2020_08_EASO_COI_Report_Afghanistan_Key_Socio_Economic_Indicators_Focus_Kabul_City_Mazar_Sharif_en_de_EUAA_COI_Query_Afghanistan_Major_legislative_security-related_and_humanitarian_developments van 4 november 2022, beschikbaar op <https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/>

PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_ July_31_October_2022.pdf blijkt dat er tal van factoren aan de basis liggen van de actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan. De Afghaanse overheid was voor de machtsovername door de taliban zeer donorafhankelijk. De publieke uitgaven steunden voor 75% op buitenlandse hulp. Er werd gerapporteerd dat er sprake was van 'hulpverzadiging' en 'overuitgaven', wat heeft bijgedragen aan wijdverspreide corruptie die een negatieve impact had op de economie. De corruptie verhinderde bovendien investeringen in een privésector, wat geleid heeft tot de onderontwikkeling ervan. Het wegvallen van een groot deel van deze internationale steun na de machtsovername had bijgevolg een zeer belangrijke impact op de Afghaanse economie. Het optreden van de taliban na de machtsovername heeft een invloed gehad op een aantal factoren, bijvoorbeeld de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland en de gebrekkige toegang van vrouwen tot de arbeidsmarkt. Dit heeft slechts een beperkte impact gehad op de Afghaanse economie. Evenwel blijkt uit de beschikbare informatie dat de socio-economische situatie voornamelijk het gevolg is van een complexe wisselwerking van zeer vele factoren, waarbij het optreden van de taliban van minder belang is. Het gaat om factoren zoals het aflopen van de financiële steun aan de voormalige overheidsadministratie, het feit dat de voormalige Afghaanse regering slechts in beperkte mate een socio-economisch beleid ontwikkeld had, alsook de zeer beperkte ontwikkeling van een formele privésector, de onveiligheid ten tijde van het conflict tussen de taliban en de vorige overheid, de tijdelijke sluitingen van de grenzen door Pakistan en Iran, een terugval van en disrupties in buitenlandse handel, daarbij inbegrepen de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel, moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken, een tekort aan cash, en een tijdelijke onderbreking van humanitaire hulp in de laatste maanden van 2021. Het stopzetten van de humanitaire hulp had diverse redenen en was deels het gevolg van internationale sancties tegen de taliban die reeds sinds 2015 bestonden. Deze factoren hebben geleid tot een hyperinflatie en een inkrimping van de economie als gevolg van een tekort aan cash en liggen aan de basis van de huidige socio-economische en humanitaire situatie. Ten slotte hebben ook de jarenlange aanhoudende droogte, de wereldwijde COVID-19 pandemie en de overstromingen van de zomer van 2022 een impact gehad op de socio-economische en humanitaire situatie. Daar tegenover staat dat de humanitaire hulp in het land minder belemmeringen ondervond omwille van een drastische afname van het willekeurig geweld.

Hoewel het economische beleid van de taliban voorlopig nog onduidelijk is, blijkt uit de beschikbare landeninformatie verder niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om de humanitaire situatie te doen verslechteren, bijvoorbeeld door humanitaire hulp te blokkeren. Integendeel moet worden vastgesteld dat de taliban maatregelen heeft genomen om het transport van humanitaire hulp te garanderen. Voorts werden de internationale sancties versoepeld met het oog op het verlenen van humanitaire hulp.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren, waarvan vele factoren reeds voor de machtsovername door de taliban aanwezig waren in Afghanistan. Er kan bovendien geenszins worden afgeleid dat de situatie werd veroorzaakt door het opzettelijk handelen van de taliban. Bijgevolg kan er niet gesteld worden dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van het opzettelijk handelen of nalaten van actoren.

U toonde evenmin aan dat u bij terugkeer naar Afghanistan op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling waarbij u niet in staat zou zijn om in uw elementaire levensbehoeften te kunnen voorzien.

Uit de beschikbare landeninformatie (EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, EUAA Afghanistan: Targeting of individuals van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Targeting_of_individuals.pdf, EUAA Country Guidance Afghanistan van januari 2023, beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidanceafghanistan-january-2023>) en EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf) kan niet worden afgeleid dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben verbleven volstaat om bij een terugkeer naar uw land van herkomst het bestaan van een nood aan internationale bescherming aan te tonen.

Vlak na de machtsovername door de taliban werd het internationaal luchtverkeer van en naar Afghanistan opgeschort, maar dit werd hervat in de eerste helft van 2022. Ook paspoorten werden opnieuw afgeleverd door de taliban. Sommige personen konden geen paspoort verkrijgen. Er werd gerapporteerd dat personen aan de grens werden verhinderd om het land te verlaten of aan checkpoints werden gecontroleerd. Het gaat over personen met een specifiek profiel, voornamelijk gelinkt aan de voormalige overheid en veiligheidsdiensten. Voor het overige zijn er weinig directe beperkingen opgelegd en kunnen burgers zich vrij verplaatsen.

Uit de landeninformatie blijkt niet dat in het algemeen kan gesteld worden dat personen die terugkeren uit het buitenland of het Westen het risico lopen dat nodig is om te kunnen spreken van een gegronde vrees voor vervolging. Personen die terugkeren naar Afghanistan kunnen door de taliban of de maatschappij met argwaan bekeken worden en geconfronteerd worden met stigmatisering of uitstoting. Stigmatisering of uitstoting kunnen slechts in uitzonderlijke gevallen beschouwd worden als vervolging. De taliban toont enerzijds begrip voor personen die het land verlaten omwille van economische redenen en stelt dat dit niets te maken heeft met een angst voor de taliban, maar anderzijds bestaat een narratief ten aanzien van de 'elites' die Afghanistan verlaten, die niet als goede Afghanen of moslims beschouwd worden. Wat betreft de negatieve perceptie blijkt nergens in de aanwezige informatie dat het eventuele bestaan hiervan aanleiding zou geven tot situaties van vervolging of ernstige schade. De taliban riep daarnaast meermaals op aan Afghanen in het buitenland om terug te keren naar Afghanistan.

Voorts werd er gerapporteerd over enkele terugkeerders die het slachtoffer werden van geweld. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat deze incidenten verband houden met hun specifieke profiel, en niet gerelateerd waren aan hun verblijf buiten Afghanistan. Indien er ernstige en aangetoonde problemen zouden zijn met de manier waarop de taliban terugkerende Afghanen behandelt, zou dit gemeld zijn door een van de instellingen of organisaties die de situatie in het land in het oog houden.

Bij de individuele beoordeling van de vraag of er al dan niet een redelijke mate van waarschijnlijkheid is dat de verzoeker met vervolging wordt geconfronteerd omwille van een verblijf in het buitenland of gepercipieerde verwestering, moet rekening worden gehouden met risicobepalende omstandigheden, zoals: het geslacht, de gedragingen van de verzoeker, het gebied van herkomst, de conservatieve omgeving, de leeftijd, de duur van het verblijf in een Westers land, en de zichtbaarheid van de persoon. De verzoeker om internationale bescherming dient dan ook in concreto aannemelijk te maken dat hij omwille van zijn verblijf in Europa nood heeft aan internationale bescherming.

In uw geval haalt u geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat u, in geval van terugkeer, dusdanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Evenmin blijkt uit uw verklaringen en uit de beoordeling ervan dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de taliban stond of dat u een specifiek profiel heeft dat het risico loopt door de taliban te worden vervolgd, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat de taliban u niet zal viseren bij een terugkeer naar uw land van herkomst. Bovendien brengt uzelf geen concrete elementen aan waaruit blijkt dat u in geval van terugkeer vervolging zou dienen te vrezen. Het is in de eerste plaats aan de verzoeker om internationale bescherming om zijn vrees aannemelijk te maken. U dient zulks in concreto aannemelijk te maken. Hier blijft u echter in gebreke.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat het niet volstaat om op algemene wijze te verwijzen naar het feit dat men omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd gepercipieerd zal worden en bij terugkeer naar Afghanistan vervolgd zal worden. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient geïndividualiseerd en geconcretiseerd te worden. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

De door u neergelegde documenten kunnen de bovenstaande vaststellingen niet ombuigen. Uw taskara werd hierboven reeds besproken. Wat betreft de klacht van uw zus bij de rechtbank moet worden opgemerkt dat dergelijke documenten enkel als bewijs kunnen worden aanvaard voor zover ze worden gedragen door plausibele en geloofwaardige verklaringen, hetgeen hier, zoals hierboven werd vastgesteld, niet het geval is. Bovendien moet verwezen worden naar objectieve informatie waarover het CGVS beschikt (toegevoegd aan uw administratief dossier) waaruit blijkt dat in Afghanistan en zelfs daarbuiten gemakkelijk op niet-reguliere wijze Afghaanse documenten kunnen verkregen worden. Veel Afghaanse documenten zijn ook na gedegen onderzoek door Afghaanse deskundigen niet van authentieke te onderscheiden. Bijgevolg is de bewijswaarde van dergelijke documenten bijzonder relatief en volstaan zij op zich niet om de eerder vastgestelde ongeloofwaardigheid van uw relaas te herstellen. Dat uw familie een eigendom in Pakistan heeft gehuurd in het jaar 2022, dat uw moeder verzorgd werd in een Pakistaans ziekenhuis en dat u in België werkt in een wasserij wordt op zich niet ter discussie gesteld in de huidige beslissing.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Leidende principes bij de beoordeling van het beroep

Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wets-ontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoeker daarop. Hij dient derhalve niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De Raad is er zich van bewust dat de machtsovername door de taliban een impact heeft gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er moet echter worden vastgesteld dat de berichtgeving uit en over het land niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en nieuwe bronnen zijn verschenen, zoals de aanvullende nota van verweerder duidelijk maakt. In de huidige stand van zaken kan de Raad niet tot het besluit komen dat er onvoldoende informatie voorhanden is om de nood aan internationale bescherming, zowel op grond van artikel 48/3 als op grond van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet te analyseren. Verzoeker brengt geen andersluidende informatie aan die wijst op een volledige informatiestop die de Raad in de huidige stand van zaken tot een andere conclusie zou nopen.

3. Beoordeling

In een eerste middel voert verzoeker de schending aan van artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) en *“van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur (onder meer het redelijkheidsbeginsel en zorgvuldigheidsbeginsel) doordat verwerende partij geheel ten onrechte het asielrelaas ongeloofwaardig acht”*.

Verzoeker haalt diverse passages van de bestreden beslissing aan en geeft aan waarom hij hiermee niet akkoord kan gaan.

In een tweede middel werpt verzoeker de schending op van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet en van *“de algemene rechtsbeginselen der zorgvuldigheid (onder meer het redelijkheidsbeginsel), aangezien het CGVS niet het statuut van subsidiaire bescherming toekent”*.

Verzoeker betoogt als volgt:

“1. Verwerende partij stelt dat verzoeker geen recht heeft op de subsidiaire bescherming. Volgens verwerende partij is er geen risico op schade door willekeurig geweld meer na de machtsovername door de taliban.

Er heerst een grote onrust in Afghanistan door interne conflicten van de taliban. Zie artikel HLN d.d. 07.07.2022 “Minstens 27.000 ontheemden na nieuwe gevechten in Afghanistan tussen taliban en afvallige commandant” (<https://www.hln.be/buitenland/minstens-27-000-ontheemden-na-nieuwe-gevechten-in-afghanistan-tussen-taliban-en-afvallige-commandant~abebfa81/>).

Overall heerst er een risico op willekeurig geweld. Zie artikel van Pajhwok Afghan News d.d. 20.07.2022 “2 arrested with sticky bombs in Kapisa” (<https://pajhwok.com/2022/07/20/2-arrested-with-sticky-bombs-in-kapisa/>).

Zie ook artikel van NRC d.d. 17.08.2022 “Zeker 21 doden, 33 gewonden bij bomaanslag op moskee in Kabul” te vinden op <https://www.nrc.nl/nieuws/2022/08/17/vrees-voor-tientallen-doden-na-explosie-in-moskee-in-kaboeel-a4139194>: (...)

Zie ook het EUAA rapport van januari 2023 “Country Guidance: Afghanistan” te vinden op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2023-03/2023_Country_Guidance_Afghanistan_EN.pdf: (...)

Verzoeker is afkomstig uit de provincie Balkh. In het rapport EUAA Afghanistan Security Situation van 23.08.2022, te vinden op

https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/euaa_coi_report_afghanistan_security_situation_20220823.pdf wordt de veiligheidssituatie in Nangarhar op de volgende manier beschreven:

In the period between 16 August 2021 and 1 June 2022, UCDP recorded in Balkh Province 9 security incidents causing 77 civilian deaths. According to ACLED, the security incidents in the province causing 132 fatalities. The most affected district was Mazar-e Sharif (46 security incidents and 113 fatalities). ACLED attributed to Taliban forces 25 security incidents, 23 of which were coded as ‘violence against civilians.’

On 4 November 2021, Taliban forces were reported to have entered a private home in Balkh Province, where they shot dead two women and two men. The two women and one of the men were former employees of the former ANDSF. In early January 2022, the bodies of four young men were found in Balkh Province. According to relatives of one of the men, he had previously been picked up by men identifying themselves as Taliban. In

mid-January 2022, conflicts over land ownership reportedly led to clashes between the local Taliban police chief and residents of a village in the province. Reportedly, one person was killed and five were injured. According to ACLED, unidentified armed groups were attributed 18 security incidents—including 15 incidents coded as 'violence against civilians'—which resulted in overall 30 fatalities. ISKP was attributed five security incidents, which caused 52 fatalities.

Since the Taliban takeover of Afghanistan, ISKP attacks have reportedly 'spread to new parts of the country', including Mazar-e Sharif. On 25 April 2022, ISKP launched rockets in the direction of Uzbekistan from Balkh Province, which was reportedly the first attack of this character and which 'indicated that ISKP has a presence in Afghanistan's Balkh province'. Moreover, the attack was considered the first ISKP claimed activity in the province in the last three years. Furthermore, ISKP carried out several attacks on the civilian population in the city of Mazar-e Sharif in April and May 2022, including an attack on the Shia Hazara Seh Dokan mosque in Mazar-e Sharif in late April 2022. The four explosions on 21 April 2022 were carried out with a hidden remote explosive device when the mosque was full of people. Depending on the source, 12 to 50 people were killed and 58 to 87 were injured in the attack. On two occasions, ISKP also targeted minibuses carrying civilians. One attack occurred on 28 April 2022, when two minibuses carrying Shia passengers exploded in Mazar-e Sharif, reportedly injuring 13 to 17 people and killing nine to eleven persons. Another attack occurred on 25 May 2022, when three bombs exploded on separate minibuses in Mazar-e Sharif. The explosions killed at least ten people. In another attack in June 2022, a vehicle carrying airport employees of the technical department in Mazar-e Sharif District to the district's airport was attacked by ISKP. Two employees were reportedly killed and six others were injured. BBC Monitoring with reference to ISKP sources stated that according to the group more than ten passengers were killed or injured.

ACLED attributed four security incidents to NRF. In a January 2022 RFE/RL article, it was reported that Taliban forces were clashing with guerrilla groups in the northern provinces of the country, including Balkh Province. In late January 2022, ACLED reported that NRF targeted the Taliban in Balkh and other Afghan provinces. In February 2022, Taliban forces reportedly clashed with NRF-affiliated fighters in the province. In April 2022, NRF targeted the Taliban in a number of Afghan provinces, among which Balkh. On 13 April 2022, it was reported that NRF claimed to have targeted a Taliban base near the international airport in Mazar-e Sharif.

Sources stated that kidnappings of businessmen in Balkh Province had occurred between mid-August and October 2021. A January 2022 article by Pajhwok Afghan News reported with reference to local sources, that robberies and kidnappings had decreased in Mazar-e Sharif City. In early June 2022, a kidnapping of a businessman in Balkh Province was reported.”.

2. Het Hof van Justitie heeft bepaald dat artikel 15 b) van de Europese richtlijn met nr. 2004/83/EU (thans richtlijn 2011/95/EU) overeenstemt met artikel 3 EVRM (HvJ 17 februari 2009, (GK), Elgafajit. Staatsecretaris van Justitie). Artikel 48/4, § 2, b van de Vreemdelingenwet is de omzetting van artikel 15 b) uit bovenvermelde Europese richtlijn. Daarnaast heeft het EHRM in haar rechtspraak bepaald dat socio-economische of humanitaire omstandigheden aanleiding kunnen geven tot de schending van het non-refoulement beginsel (EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi/Verenigd Koninkrijk). Wanneer de precare socio-economische situatie wordt veroorzaakt door objectieve factoren (o.a. ontoereikende voorzieningen door gebrek aan overheidsmiddelen, al dan niet met natuurlijke fenomenen zoals droogte of epidemieën) hanteert het EHRM een hoge drempel. Het Europees Hof oordeelt dat enkel in zeer uitzonderlijke gevallen wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn een schending bestaat van artikel 3 EVRM (zie EHRM 27 mei 2008 (GK), nr. 26565/05, N. v. Verenigd Koninkrijk). Indien precare leefomstandigheden ontstaan zijn door het handelen of het nalaten van actoren, dan kan er een schending van artikel 3 EVRM bestaan enkel in het geval wanneer er een reëel risico bestaat dat een verzoeker bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Dit werd door het EHRM tot nu toe slechts tweemaal vastgesteld, met name in de zaak M.S.S. en in de zaak Sufi en Elmi (EHRM 21 januari 2011 (GK), nr. 30696/09, M.S.S./België en Griekenland, § 249-254; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi/Verenigd Koninkrijk, § 278-283). De zaak Sufi en Elmi tegen het Verenigd Koninkrijk verdient in casu bijzondere aandacht. Het ging over 2 Somaliërs die het Verenigd Koninkrijk moesten verlaten, er was sprake van een gedwongen repatriëring naar Somalië. Er heerste een tragische humanitaire en socio-economische situatie in Somalië. Derhalve boog het EHRM zich over een eventuele schending van artikel 3 EVRM. Op grond van verschillende rapporten besloot het EHRM dat de humanitaire crisis vooral te wijten was aan de rechtstreekse en onrechtstreekse handelingen van alle partijen in het Somalisch conflict die gebruik hadden gemaakt van willekeurige oorlogsmethoden en de toegang van internationale hulporganisaties opzettelijk hadden geweigerd. (EHRM, nr. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, 29 januari 2013 § 91). In het jaar 2013 werd een gelijkaardig dossier voorgelegd aan het EHRM, het ging deze keer over een Afghaanse onderdaan. Hier oordeelde het Hof dat de precare socio-economische situatie in Afghanistan niet rechtstreeks werd veroorzaakt door een actor. Voorts deed de Afghaanse overheid verschillende inspanningen om de omstandigheden te verbeteren. Daarnaast hadden de humanitaire hulporganisaties toegang tot de gebieden in nood (EHRM, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, 29 januari 2013, § 91). Bijgevolg werd er beslist

dat er geen schending van artikel 3 EVRM was. Het Hof stelde in het zelfde arrest dat de toen heersende situatie in Afghanistan niet vergelijkbaar was met de situatie in Somalië. Volgens het EHRM: • had Afghanistan een functionerende centrale regering met een functionerende infrastructuur in tegenstelling tot Somalië; • had de centrale Afghaanse regering de controle over het land, terwijl in Somalië het grootste deel van Zuid- en Centraal Somalië in controle stond van islamitische opstandelingen; • was er in Afghanistan een aanzienlijke aanwezigheid van internationale hulporganisaties, terwijl in Somalië de toegang voor deze organisaties werd geweigerd. Heden ten dage zijn bovenstaande punten gewijzigd, de centrale regering is omvergeworpen en de taliban heeft de macht in Afghanistan.

3. Verschillende bronnen berichten over de onmogelijkheid van de taliban om Afghanistan te regeren. Zie hiervoor o.a. G. Verluyten en H. El Hajji, 'Rudi Vranckx: "1 miljoen Afghaanse kinderen en dreigen te overlijden door gebrek aan medische zorg en eten"', VRT NWS, 29 november 2021, te vinden op : <https://www.vrt.be/vrtnws/nl/2021/11/28/gezondheidszorg-in-afghanistan-staat-op-instorten/> (...)

Zie ook het EUAA rapport van januari 2023 "Country Guidance: Afghanistan" te vinden op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2023-03/2023_Country_Guidance_Afghanistan_EN.pdf over de socio-economische toestand in Afghanistan: (...)

Zie daarnaast het artikel van VRT Nieuws dd. 18.04.2023 "Economische toestand van Afghanistan zal verergeren door beperkingen vrouwenrechten, zeggen Verenigde Naties" te vinden op <https://www.vrt.be/vrtnws/nl/2023/04/18/vn-afghanistan-armoede-vrouwen/>: (...)

Zie ook de reportage van de Volkskrant dd. 02.06.2023 "Allah alleen weet wat er van ons moet worden. Humanitaire catastrofe Afghanistan van eigen makelij te vinden op <https://www.volkskrant.nl/kijkverder/v/2023/allah-alleen-weet-wat-er-van-ons-moet-wordenhumanitairecatastrofe-afghanistan-van-eigenmakelij~v745737/?referrer=https%3A%2F%2Fwww.google.com%2F>: (...)

Uit bovenstaande rapportering is reeds duidelijk dat er een ernstige humanitaire crisis aan de gang is in Afghanistan. De huidige taliban regering bestaat tevens uit strijders die in principe van hetzelfde niveau zijn als de 'islamitische opstandelingen' in Somalië. (EASO, COI Query on Afghanistan: Governance and state administration under the Taliban', 15 november 2021, p. 6.) Hierdoor is de huidige situatie gelijkaardig als die van het arrest Sufi & Elmi t. Verenigd Koninkrijk.

Bovendien is de hoeveelheid humanitaire hulporganisaties drastisch gedaald en hebben ze te maken met grote tekorten door een gebrek aan financiering (UNHCR, 'UN High Commissioner for Refugees appeals for global engagement to address Afghanistan's needs', 17 maart 2022, te vinden op <https://www.unhcr.org/news/press/2022/3/6232e0e84/un-high-commissioner-refugees-appealsglobalengagement-address-afghanistans.html>).

Daarnaast heeft taliban recent een regel uitgevaardigd waarbij geen vrouwen meer mogen werken bij hulporganisaties. Door deze regel stoppen verschillende ngo's met hun werkzaamheden in Afghanistan (zie artikel Nieuwsblad dd. 26.12.2022 "Vijfde ngo stopt activiteiten in Afghanistan na verbod voor vrouwen om te werken" te vinden op https://www.nieuwsblad.be/cnt/dmf20221226_95448716).

Zie ook het artikel van De Morgen dd. 28.12.2022 "Nu miljoenen Afghanen zonder inkomen en voedsel komen te zitten, dringt de vraag zich op: wat bezielt de taliban?" te vinden op <https://www.demorgen.be/nieuws/numiljoenen-afghanen-zonder-inkomen-en-voedsel-komen-te-zittendringt-de-vraag-zich-op-wat-bezielt-de-taliban~bc3609dd/>.

Afghanistan heeft tevens voortdurend te kampen met periodes van voedseltekorten en droogte (Human Rights Watch, Time Running Out to Address Afghanistan's Hunger Crisis: Without a Functioning Central Bank, Aid not Enough', 17 maart 2022, te vinden op <https://www.hrw.org/news/2022/03/17/timerunningout-address-afghanistans-hunger-crisis>)

Ook natuurrampen komen frequent voor in Afghanistan. Zie bv de zware overstroming die de landbouw verwoest heeft. (Zie artikel van Reliefweb d.d. 03.08.2022 "Unprecedented flash floods batter rural Afghanistan" (<https://reliefweb.int/report/afghanistan/unprecedented-flash-floods-batter-rural-afghanistan>): (...)

Deze natuurrampen brengen bovenop de ernstige humanitaire situatie in Afghanistan nog meer ellende mee.

4. Op basis van bovenvermelde, artikelen, rapporten en jurisprudentie kan niets anders opgemaakt worden dan dat de huidige humanitaire en socio-economische situatie in Afghanistan wel degelijk te wijten is aan welbewuste handelingen van minstens een actor: de taliban. Ondanks dat de humanitaire en socioeconomische gevolgen van de machtsovername én het radicale discours van de taliban onmiddellijk voelbaar waren, verandert de taliban weten en willens niet van beleid. De taliban wordt zelfs extremer met de tijd zoals blijkt uit het werkverbod voor vrouwen bij ngo's en een universiteitsverbod voor vrouwen (zie artikel VRT NWS dd. 20.12.2022 "Taliban in Afghanistan verbieden vrouwen nu ook toegang tot universiteit" te vinden op <https://www.vrt.be/vrtnws/nl/2022/12/20/taliban-in-afghanistanverbieden-vrouwen-nu-ook-toegang-tot-univ/>

Gezien de situatie in Afghanistan is het voor verzoeker onmogelijk om voor zijn inkomen te zorgen. Omwille van zijn verleden in Afghanistan en als terugkeerder uit het Westen zal verzoeker immers gestigmatiseerd worden en derhalve moeilijk aan werk geraken. Zie ook EUAA, Country Guidance Afghanistan 2023,

De aangevoerde schending van het zorgvuldigheids- en redelijkheidsbeginsel wordt onderzocht in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

3.1. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

3.1.1. Verzoekers vluchtrelaas

Verzoeker vreest dat zijn hele familie bij terugkeer zal worden gedood door zijn ex-schoonbroer, een mullah van een moskee van wie verzoeker stelt dat hij lid is van de taliban. Dit omdat verzoekers zus tegen zijn wil van hem wou scheiden, verzoeker niet inging op zijn rekruteringspogingen en oproep om deel te nemen aan de jihad en omdat verzoekers vader voor de overheid werkte. Dit alles ging gepaard met bedreigingen en slagen vanwege deze mullah die verzoeker en zijn familie als ongelovigen bestempelde.

Gezien wat er kan worden gelezen in de bestreden beslissing, kan die worden ingedeeld als volgt:

I. De ernst van de vrees van verzoeker voor de mullah is niet geloofwaardig, dit op grond van de volgende vaststellingen:

A) Verzoeker heeft bij aankomst in België niets vermeld over problemen die hij had met deze mullah of met rekrutering door de taliban. Hij verwees bij de Dienst Vreemdelingenzaken (hierna: de DVZ) enkel naar het beweerde werk van zijn vader als vluchtmotief, dat hij bij het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het CG) dan weer niet aanhaalt als reden voor zijn vertrek.

B) Verzoekers verklaringen over deze mullah zijn bijzonder vaag en onwaarschijnlijk:

B.1. Het is niet geloofwaardig dat een mullah van de moskee die lid bleek te zijn van de taliban, op grond van een beslissing van verzoekers zus, zou gaan inwonen bij haar en haar familie wanneer hij met haar trouwt.

B.2. Verzoeker maakt de aansluiting van deze mullah bij de taliban niet aannemelijk; verzoeker woonde naar eigen zeggen samen met zijn zus en zijn vader jarenlang samen met deze persoon, maar hij kon niet zeggen wanneer deze zich aansloot bij de taliban, noch kon hij informatie geven over diens concrete activiteiten en verzoeker zou slechts enkele maanden voor zijn vertrek hebben geweten dat de man van zijn zus voor de taliban werkzaam was.

B.3. Het is opmerkelijk dat niemand van verzoekers familie met de familie van de mullah contact opnam toen ze ontdekten dat hij een lid van de taliban is.

B.4. Verzoekers familie bleef na het vertrek van verzoeker nog maandenlang thuis wonen onder één dak met deze mullah ondanks het feit dat deze hen bedreigde met de dood. Deze mullah bleef dus ook bij hen wonen, ondanks het feit dat hij verzoekers gehele familie als ongelovig aanmerkte.

B.5. Verzoekers familie ondernam weinig om de situatie op te lossen; zo zette verzoekers vader geen enkele stap bij zijn werkgever om de maandenlange bedreiging door de mullah aan te kaarten.

B.6. Verzoeker kon geen verdere informatie geven over de klacht die zijn zus over haar echtgenoot, de mullah, uiteindelijk had neergelegd bij de rechtbank.

B.7. Verzoeker informeerde zich niet over de gebeurtenissen die plaatsvonden na zijn vertrek; hij kon ze niet in de tijd situeren en hij informeerde zich ook niet over de huidige verblijfplaats van de mullah.

II. Verzoekers verklaringen over rekruteringspogingen door de taliban kunnen niet overtuigen omdat ze vaag en onwaarschijnlijk zijn:

A. De mullah zou met verzoeker hebben gesproken over de jihad maar, meermaals gevraagd naar wat deze hierover concreet vertelde, kwam verzoeker niet verder dan zeer algemene verklaringen over de verplichting de jihad te voeren en de belofte 72 maagden te verkrijgen. Er mag worden verwacht dat de mullah bij zijn maandenlange pogingen om een inwonend familielid te overtuigen zich aan te sluiten bij de taliban, zijn eigen ervaringen uitvoerig zou uiteenzetten in plaats van keer op keer enkel te verwijzen naar de verplichting tot deelname aan de jihad. Niemand van verzoekers familie heeft ooit banden gehad met de taliban waardoor het allerm minst aannemelijk is dat de mullah dacht dat verzoeker louter met de boodschap dat hij verplicht was deel te nemen aan de jihad overtuigd zou raken om zich aan te sluiten.

B. Verzoeker schetst geen geloofwaardig beeld over de algemene rekrutering door de taliban in zijn regio.

III. Verzoeker maakte het werk van zijn vader bij de overheid niet aannemelijk. Hij wist daarover immers niet veel te vertellen en legt geen enkel begin van bewijs over van diens job. Het is ook niet geloofwaardig dat de mullah slechts een vijftal maanden voor verzoekers vertrek te weten komt dat verzoekers vader voor de overheid werkte, terwijl hij jarenlang inwoonde in hetzelfde huis met verzoekers volledige gezin.

IV. Daarnaast maakt verweerder de volgende vaststellingen op grond waarvan hij besluit dat verzoekers algemene geloofwaardigheid op zeer ernstige wijze wordt ondermijnd:

A. Er kan geen geloof worden gehecht aan verzoekers geboortedatum. Verzoeker verklaarde te zijn geboren in december 2004 en dus 17 jaar oud te zijn bij aankomst in België, daar waar een medisch onderzoek van een tweetal weken later uitwees dat verzoeker een leeftijd had tussen 20,8 en 24,2 jaar.

B. Verzoekers verklaringen over zijn leeftijd gecombineerd met zijn verklaringen over zijn schoollopen zouden betekenen dat hij op elfjarige leeftijd Afghanistan verliet, wat niet in overeenstemming is met zijn eigen verklaringen en met het leeftijdsonderzoek. Verzoeker, die verklaarde dat hij zich in Afghanistan enkel bezighield met naar school te gaan, biedt volgens verweerder geen zicht op zijn werkelijke leefwereld en omstandigheden als meerderjarige voor zijn komst naar België.

C. Verzoeker legde geen coherente verklaringen af over het moment waarop hij Afghanistan verliet. Hij situeert zijn vertrek uit Afghanistan rond maart 2020 wat niet rijmt met het feit dat zijn vingerafdrukken in Griekenland reeds werden genomen op 11 september 2019, wat volgens verweerder ook de geloofwaardigheid ondermijnt van de problemen waarvan verzoeker beweert dat ze de aanleiding waren tot zijn vertrek.

V. Verweerder stelt ook nog vast: *“Ten overvloede kan nog worden opgemerkt dat uw vader reeds in april 2019 – meer dan een jaar voor de klacht van uw zus bij de rechtbank – op zijn facebook twee foto’s plaatste met een Pakistaanse vlag. Dit wekt zeer sterk de indruk dat uw vader en mogelijk ook uw overige familieleden reeds eerder naar Pakistan afreisden hetgeen de geloofwaardigheid van uw asielmotieven andermaal ondermijnt.”*

VI Ten slotte stelt verweerder vast dat de door verzoeker neergelegde documenten de gedane vaststellingen niet kunnen ombuigen.

Verzoeker volhardt met betrekking tot punt IV A vooreerst in het feit dat hij op 31 december 2004 is geboren. Dit kan echter geen afbreuk doen aan de uitgevoerde leeftijdstest waaruit bleek dat verzoeker op het ogenblik van aankomst in het Rijk meerderjarig was. De beslissing van de Dienst Voogdij van 18 maart 2021 die zich in het administratief dossier bevindt, wordt geacht overeen te stemmen met de wet en uitvoerbaar te zijn zolang zij niet is vernietigd of ingetrokken. Verzoeker had de mogelijkheid om overeenkomstig artikel 19 van de gecoördineerde wetten op de Raad van State tegen deze beslissing een beroep tot nietigverklaring in te stellen bij voormeld rechtscollege. Tevens werd hij van deze mogelijkheid in kennis gesteld in de kennisgeving van de beslissing van de Dienst Voogdij. Hij heeft echter nagelaten deze beroepsmogelijkheid te benutten, minstens toont hij het tegendeel niet aan. Aldus kon verweerder zich op goede gronden steunen op de beslissing van de Dienst Voogdij aangaande het leeftijdsonderzoek dat werd uitgevoerd. Ten aanzien van de Raad staat de leeftijdsbepaling in opdracht van de Dienst Voogdij dan ook vast.

Vervolgens betoogt verzoeker met betrekking tot punt IV B: *“Het is weinig nuttig om de tijd te berekenen aan de hand van een studieloopbaan in Afghanistan. Het onderwijs in Afghanistan is absoluut niet te vergelijken met dat van België. Zeker niet in rurale gebieden. Zoals verzoeker het ook aangeeft was er soms wel soms geen school, de examenperiodes waren chaotisch. Het was niet duidelijk in welke graad hij zat aangezien er te weinig leerkrachten voor elke graad zijn.”* Vervolgens citeert hij uit het gehoorverslag: *“Op p.4 kan men tevens het volgende lezen:*

Hoelang voor uw vertrok stopte u met school?

In de période dat ik vertrok stopte ik met school.

Hoelang voor uw vertrek was u het laatst naar school gegaan?

In mijn lang was er niet elke dag school of zo het is niet zoals hier

Herhaald

Ik kan er geen exacte datum op plakken

U hoeft er geen exacte datum op te plakken maar in te schatten.

Rond een maand”.

Hierna concludeert hij: *“Verzoeker zegt duidelijk dat hij niet kan antwoorden op de vraag, maar de PO bleef aandringen. Om aan die druk te ontkomen zegt hij een maand. Er werd geen rekening gehouden met de*

individuele situatie van verzoeker, terwijl dit wel degelijk moet gedaan worden voor een zorgvuldige besluitvorming.”

De Raad leidt echter uit dit uittreksel uit het gehoorverslag af dat dit feitelijke grondslag biedt aan de gevolgtrekking van verweerder zoals vermeld in punt IV B. De Raad kan ook niet akkoord gaan met verzoekers stelling dat de protection officer die het interview afnam hem onder druk zette. Hij heeft ook nergens tijdens dit interview aangegeven dat hij het als dusdanig ervoer. Verzoekers uitleg is een gratuite aposteriori uitleg die de bestreden beslissing niet aan het wankelen kan brengen waar ze onder meer op grond van de geviseerde vaststelling concludeert dat verzoekers algemene geloofwaardigheid op zeer ernstige wijze wordt ondermijnd.

Voor wat betreft punt I A betoogt verzoeker: *“Verzoeker heeft bij aankomst niet alles verteld omdat er kort over de Problemen moest verteld worden. Hij heeft alles verteld tijdens het uitgebreid interview bij het CGVS. Daarnaast houden de bedreigingen van zijn schoonbroer verband met het werk van zijn vader. Zijn schoonbroer beweerde immers dat heel de familie van verzoeker ongelovigen waren. Een van de redenen hiervan is dat zijn vader bij de overheid werkte.”*

Uit de CG-vragenlijst van 13 april 2021 blijkt dat verzoeker tijdens het invullen ervan op de DVZ, waar een eerste interview plaatsgreep, werd bijstaan door een tolk die het Dari machtig is. Verder blijkt uit het administratief dossier dat de ingevulde CG-vragenlijst in het Dari aan verzoeker werd voorgelezen en dat hij deze zonder voorbehoud heeft ondertekend, waarbij hij uitdrukkelijk verklaarde dat alle opgetekende verklaringen juist zijn en met de werkelijkheid overeenstemmen. Bij gebrek aan bewijs van het tegendeel, wordt datgene wat in het verslag werd opgenomen geacht overeen te stemmen met zijn verklaringen. Bovendien bevestigde verzoeker tijdens zijn persoonlijk onderhoud bij het CG dat hij op het interview bij de DVZ alle essentiële elementen had kunnen vertellen (GV, CG, p. 2). Toen verzoeker werd gevraagd of hij bij zijn vorig gesprek alle redenen heeft kunnen meedelen waarom hij niet kan terugkeren naar Afghanistan, antwoordde hij: *“Ja”* (GV CG, p. 3). Verzoeker maakte verder geen gewag van enig tolk- of taalprobleem noch had hij verdere opmerkingen over het verloop van het gehoor bij de DVZ of over de verklaringen die hij daar had afgelegd. De Raad kan aldus niet anders dan vaststellen dat verzoeker in de mogelijkheid is geweest om de correctheid van het interviewverslag van de DVZ na te gaan en de weergave van zijn verklaringen te controleren, alsook dat hij bij aanvang van het persoonlijk onderhoud op het CG de kans kreeg om de eventuele gebreken tijdens het interview of in de vragenlijst aan te kaarten. Indien het interview bij de DVZ niet naar behoren zou zijn verlopen of indien de vragenlijst ingevuld op de DVZ niet volledig zou zijn geweest of nog andere fouten zou bevatten, dan kan ook worden verwacht dat verzoeker dit bij aanvang van het persoonlijk onderhoud zou hebben rechtgezet. Het is bijgevolg niet ernstig om na confrontatie met de bestreden beslissing op algemene wijze kritiek te uiten op het verloop van het interview op de DVZ. Verzoeker werd er bij aanvang van het interview op de DVZ uitdrukkelijk op gewezen dat bij het invullen van de vragenlijst van hem wordt verwacht dat hij nauwkeurig, maar in het kort, weergeeft waarom hij bij terugkeer problemen vreest of riskeert en dat hij in het kort de voornaamste elementen of feiten weergeeft. Het feit dat verzoeker kort op de vragen diende te antwoorden, doet niets af aan de redelijke verwachting dat hij zowel op de DVZ als op het CG de elementen die aan de kern van zijn relaas raken vermeldt, zoals het gegeven dat hij problemen had met de mullah die hem wou rekruteren voor de taliban en hem opriep om deel te nemen aan de jihad. Verzoeker probeert ook tevergeefs een verklaring te bieden voor het feit dat hij bij het CG niet opgaf dat de job van zijn vader een reden was voor zijn vlucht uit Afghanistan. Verzoeker vermeldde immers bij de DVZ dat zijn vader voor de Afghaanse overheid werkte en dat deze moest vluchten voor de taliban toen ze dit ontdekten. Verzoeker vervolgt hierna: *“Daardoor was mijn leven in gevaar in Afghanistan.”* De Raad ziet niet in hoe dit rechtstreeks vluchtmotief kan verworden tot een reden waarom de mullah verzoeker en zijn familie uitschold als ongelovigen.

Met betrekking tot punt I B1. stelt verzoeker: *“Verzoeker heeft aangegeven dat zijn schoonbroer het opportuun achtte om bij verzoeker zijn familie te wonen omdat hij niet vaak thuis was. Hij wou een vrouw niet zomaar alleen achterlaten. Het was beter dat zij bij haar familie bleef. Daarnaast was de moskee waar hij actief was, ook dicht bij verzoekers huis (p. 18 CGVS). Dit was een praktische beslissing van zijn schoonbroer en zijn zus.”* Daargelaten de vaststelling dat verzoeker tot twee keer toe tijdens zijn interview bij het CG stelde dat het de beslissing van zijn zus was dat de mullah met wie ze trouwde zou komen inwonen bij haar en haar familie (GV CG, p.10 en p.19), waarbij het weinig geloofwaardig is dat een mullah die lid zou zijn van de taliban zich daarnaar zou schikken, kan vaststelling I B 1 als een overtoollig motief worden beschouwd zodat zelfs gefundeerde kritiek hierop niet kan leiden tot de erkenning van de vluchtelingenstatus of de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Dezelfde opmerking geldt voor verzoekers kritiek:

- op vaststelling I B 3 dat het opmerkelijk is dat niemand van verzoekers familie met de familie van de mullah contact opnam toen ze ontdekten dat hij een lid van de taliban is;

- op vaststelling I B 5 dat verzoekers familie weinig ondernam om de situatie op te lossen; zo zette verzoekers vader geen enkele stap bij zijn werkgever om de maandenlange bedreiging door de mullah aan te kaarten;

- op vaststelling I B 7 dat verzoeker over de gebeurtenissen na zijn vertrek geen tijdslijn kan geven en evenmin informeert naar de verblijfplaats van de mullah .

Voor wat betreft vaststelling I B 4. ziet de Raad niet in hoe verzoeker betoog *“Op p. 4 van het interview zegt verzoeker dat hij al een tijdje in Griekenland was toen hij hoorde over hun vertrek. Dit betekent niet dat zijn familie op dat moment was vertrokken uit Afghanistan”* de vaststelling van verweerder kan weerleggen dat het weinig geloofwaardig is dat zijn familie na zijn vertrek nog maandenlang thuis bleef wonen onder één dak met deze mullah ondanks het feit dat deze hen bedreigde met de dood en dat deze mullah op zijn beurt bij verzoekers familie bleef wonen, ondanks het feit dat hij de hele familie als ongelovig aanmerkte.

De Raad concludeert voor wat betreft punt I B dat dit voldoende wordt geschraagd door de sub-vaststellingen B 2, B 4 en B 6 waartegen verzoekers niets inbrengt of waar verzoekers kritiek niet werd weerhouden.

Voor wat betreft vaststelling II B, brengt verzoeker het volgende in:

“Verzoeker was niet het onderwerp van een rekruteringscampagne vanwege de taliban. Het was zijn schoonbroer die hem bij de taliban wou rekruteren.”

De Raad beschouwt punt II B als overtollig. Immers is het duidelijk dat verzoekers asielrelaas – althans bij het CG – steunt op een familielid, namelijk zijn schoonbroer de mullah, die hem wilde dwingen tot aansluiting bij de taliban en tot inschakeling in de jihad.

Voor wat betreft punt II A betoogt verzoeker als volgt:

“Omdat verzoeker een jonge leeftijd heeft, werd hij voortdurend aangespoord door [I.] om de taliban te vervoegen. Hierbij vertelde hij over het paradijs en over maagden die hij daar zou krijgen. Verzoeker beschreef de feiten zoals deze hebben plaatsgevonden. Er kan niet verwacht worden dat [I.] een uitgebreid pleidooi hield voor verzoeker alsof hij voor de moskee aan het praten was. Zij waren familieleden. Op een informele manier probeerde hij hem dan ook te overtuigen. Wanneer het werd geweigerd, werd hij vervolgens agressief.”

Door opnieuw te herhalen wat de mullah tegen hem zou hebben gezegd om hem te rekruteren voor de taliban en hem in te schakelen voor de jihad, kan verzoeker de door verweerder gedane beoordeling ervan niet aan het wankelen brengen. Het CG noch de Raad verwacht dat de mullah een rekruterings-pleidooi zou houden ten opzichte van verzoeker dat gelijkaardig is aan een pleidooi voor de moskee. Het is niet omdat verzoeker en de mullah (aangetrouwde) familieleden zijn dat dit verklaart waarom de mullah bij zijn maandenlange pogingen om een inwonend familielid te overtuigen zich aan te sluiten, telkens maar zou gewag maken van de verplichting de jihad te voeren en de belofte 72 maagden te verkrijgen, te meer daar niemand van verzoekers familie ooit banden heeft gehad met de taliban.

Voor wat betreft punt III, brengt verzoeker het volgende in:

“Verzoeker heeft altijd zijn vader in het districtshuis zien werken. Dit was altijd zo. Hij heeft er geen vragen bij gesteld. Zoals hij tevens in het interview aangeeft deed hij allerlei taken die de directeur hem vroeg. Dit waren taken zoals het leveren van documenten die gevraagd werden of zelfs om eten gaan. Dat verzoeker niet veel weet over de directeur van zijn vader is geen indicatie dat hij onwaarheden zou hebben verteld.”

Dit is opnieuw niet meer dan een herhaling van wat verzoeker heeft verklaard bij het CG. De werkzaamheden van verzoekers vader voor de overheid waren – althans bij de Dienst Vreemdelingenzaken – het vluchtmotief van verzoeker. Er kan dan ook worden verwacht dat verzoeker meer kan vertellen dan enkele algemeenheden. Verzoekers vader leeft nog en zou in Pakistan vertoeven, dus kan toch worden verwacht dat verzoeker met hem contact zou opnemen om meer te weten te komen over de inhoud van diens job, quod non. Dit wijst op desinteresse van verzoeker wat niet compatibel is met zijn verklaring dat de job van zijn vader een vluchtmotief was.

Ten slotte uit verzoeker nog kritiek op punt V. Vermits deze overweging wordt ingeleid door de woorden *“Ten overvloed”* en omdat de ongeloofwaardigheid van verzoekers asielmotieven voldoende wordt geschraagd door andere overwegingen, gaat de Raad er niet op in.

De Raad concludeert dat de bestreden beslissing voldoende wordt geschraagd door de volgende motieven die steun vinden in het administratief dossier en waartegen verzoekers niets inbrengt of waarbij zijn kritiek niet wordt weerhouden:

I. De ernst van de vrees van verzoeker voor de mullah is niet geloofwaardig; dit op grond van de volgende vaststellingen:

- Verzoeker heeft bij aankomst in België niets vermeld over problemen die hij had met deze mullah of met rekrutering door de taliban. Hij verwees enkel naar het beweerde werk van zijn vader als vluchtmotief dat hij bij het CG dan weer niet aanhaalt als reden voor zijn vertrek.

- Verzoekers verklaringen over deze mullah zijn bijzonder vaag en onwaarschijnlijk.

- * Verzoeker maakt de aansluiting van deze mullah bij de taliban niet aannemelijk; verzoeker woonde naar eigen zeggen samen met zijn zus en zijn vader jarenlang samen met deze persoon, maar hij kon niet zeggen wanneer deze zich aansloot bij de taliban, noch kon hij informatie geven over diens concrete activiteiten en verzoeker zou slechts enkele maanden voor zijn vertrek hebben geweten dat de man van zijn zus voor de taliban werkzaam was.

- * Verzoekers familie bleef na het vertrek van verzoeker nog maandenlang thuis wonen onder één dak met deze mullah ondanks het feit dat deze hen bedreigde met de dood. Deze mullah bleef dus ook bij hen wonen, hoewel hij verzoekers gehele familie als ongelovig aanmerkte

- * Verzoeker kon geen verdere informatie geven over de klacht die zijn zus over haar echtgenoot, de mullah, uiteindelijk had neergelegd bij de rechtbank.

II. Verzoekers verklaringen over rekruteringspogingen door de taliban kunnen niet overtuigen omdat ze vaag en onwaarschijnlijk zijn.

- De mullah zou met verzoeker hebben gesproken over de jihad maar meermaals gevraagd naar wat deze hierover concreet vertelde, kwam verzoeker niet verder dan zeer algemene verklaringen over de verplichting de jihad te voeren en de belofte 72 maagden te verkrijgen. Er mag worden verwacht dat de mullah bij zijn maandenlange pogingen een inwonend familielid te overtuigen zich aan te sluiten, zijn eigen ervaringen uitvoerig zou uiteenzetten in de plaats van keer op keer enkel te verwijzen naar de verplichting tot deelname aan de jihad. Niemand van verzoekers familie heeft ooit banden gehad met de taliban waardoor het allerminst aannemelijk is dat de mullah dacht dat verzoeker louter met de boodschap dat hij verplicht was deel te nemen aan de jihad overtuigd zou raken om zich aan te sluiten.

III. Verzoeker maakte het werk van zijn vader bij de overheid niet aannemelijk. Hij wist daarover immers niet veel te vertellen en legt geen enkel begin van bewijs over van diens job. Het is ook niet geloofwaardig dat de mullah slechts een vijftal maanden voor verzoekers vertrek te weten komt dat verzoekers vader voor de overheid werkte, terwijl hij jarenlang inwoonde in hetzelfde huis met verzoekers volledige gezin.

IV. Verzoekers algemene geloofwaardigheid wordt op zeer ernstige wijze ondermijnt door de volgende vaststellingen:

- Er kan geen geloof worden gehecht aan verzoekers geboortedatum. Verzoeker verklaarde te zijn geboren in december 2004 en dus 17 jaar oud te zijn bij aankomst in België, terwijl een medisch onderzoek van een tweetal weken later uitwees dat verzoeker een leeftijd had tussen 20,8 en 24, 2 jaar.

- Verzoekers verklaringen over zijn leeftijd gecombineerd met zijn verklaringen over zijn schoollopen zouden betekenen dat hij op elfjarige leeftijd Afghanistan verliet, wat niet in overeenstemming is met zijn eigen verklaringen en met het leeftijdsonderzoek. Verzoeker, die verklaarde dat hij zich in Afghanistan enkel bezighield met naar school te gaan, biedt volgens verweerder geen zicht op zijn werkelijke leefwereld en omstandigheden als meerderjarige voor zijn komst naar België.

- Verzoeker legde geen coherente verklaringen af over het moment waarop hij Afghanistan verliet. Hij situeert zijn vertrekt uit Afghanistan rond maart 2020 wat niet rijmt met het feit dat zijn vingerafdrukken in Griekenland reeds werden genomen op 11 september 2019, wat volgens verweerder ook de geloofwaardigheid ondermijnt van de problemen waarvan verzoeker beweert dat ze de aanleiding waren tot zijn vertrek.

VI. De door verzoeker neergelegde documenten kunnen de gedane vaststellingen niet ombuigen.

3.1.2. Verwestering

Voor wat betreft de problematiek van verwestering, kan de Raad zich aansluiten bij de kernpunten daarvan in de bestreden beslissing, die steun vinden in de daarin aangehaalde bronnen:

- uit de beschikbare landeninformatie die wordt opgesomd in de bestreden beslissing kan niet worden afgeleid dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben verbleven volstaat om een nood aan internationale bescherming aan te tonen bij een terugkeer naar het land van herkomst;

- een verzoeker om internationale bescherming dient in concreto aannemelijk te maken dat hij omwille van zijn verblijf in Europa nood heeft aan internationale bescherming.

Uit de informatie die door beide partijen aan de Raad wordt voorgelegd – in het verzoekschrift en in de aanvullende nota van de verwerende partij van 16 februari 2024 – blijkt niet dat over bovenvermelde kernpunten thans anders moet worden geoordeeld. Een individuele beoordeling blijft zich dus opdringen.

In het verzoekschrift laat verzoeker ook geheel na in concreto aan te tonen dat hij dermate is verwesterd en/of als dusdanig zal worden gepercipieerd bij terugkeer naar Afghanistan dat hij omwille hiervan bij een terugkeer zal worden gevisieerd en/of vervolgd.

Ter terechtzitting stelt verzoeker dat hij hier werkt, vrienden heeft en hier wil blijven. Er liggen geen stukken voor ter ondersteuning hiervan. Voor zover dient te worden aangenomen dat verzoeker nog steeds werkt als wasserijmedewerker in het kader van het contract dat hij heeft neergelegd bij verweerder, kan de Raad bezwaarlijk op basis hiervan en het feit dat verzoeker vrienden zou hebben, besluiten dat hij zal worden gezien als zijnde 'besmet' door de westerse waarden en als iemand die de sociale normen niet meer kan respecteren in Afghanistan en daarom in die zin een risico loopt om te worden vervolgd bij een terugkeer naar dat land.

3.1.3. Conclusie

De bovenvermelde vaststellingen leiden tot de conclusie dat voor verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A, (2) van het Verdrag van Genève en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden aangenomen.

3.2. Beoordeling in het licht van 48/4 van de Vreemdelingenwet.

3.2.1. Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a) van de Vreemdelingen-wet, stelt de Raad vast dat verzoeker geen concrete elementen aanbrengt waaruit een reëel risico op de doodstraf of executie kan worden afgeleid. Ook uit de aangereikte informatie in het verzoekschrift en in de aanvullende nota van verweerder van 16 februari 2024, blijkt niet dat hij dergelijk risico loopt in Afghanistan.

3.2.2. In zoverre verzoeker zich met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet beroept op zijn vluchtrelaas en verwestering, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen daarover.

3.2.3. Voor wat betreft de vraag of de humanitaire en socio-economische situatie in Afghanistan valt onder de toepassing van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet, kan de Raad zich aansluiten bij de algemene overwegingen die daarover figureren in de bestreden beslissing en die steun vinden in de hierin aangehaalde rapporten.

Uit een samenlezing van de bewoordingen van de in de bestreden beslissing aangehaalde richtlijn en de rechtspraak van Hof van Justitie blijkt immers duidelijk dat de ernstige schade bedoeld in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet moet voortvloeien uit gedragingen van derden, met name een opzettelijk handelen of nalaten door actoren vermeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet (HvJ 18 december 2014 (GK), C-542/13, M'Bodj, pt. 35-36 en 40; HvJ 24 april 2018 (GK), C-353/16, M.P., pt. 51 en 57-58). De verzoeker moet daarbij aannemelijk maken dat hij persoonlijk een risico op ernstige schade loopt, wat in beginsel niet kan blijken uit een algemene situatie. De gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt (HvJ 18 december 2014 (GK), C-542/13, M'Bodj, pt. 36; HvJ 4 oktober 2018, C-652/16, Ahmedbekova e.a., punt 49).

Concreet komt verweerder in de bestreden beslissing tot de volgende conclusie:

“Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren, waarvan vele factoren reeds voor de machtsovername door de taliban aanwezig waren in Afghanistan. Er kan bovendien geenszins worden afgeleid dat de situatie werd veroorzaakt door het

opzettelijk handelen van de taliban. Bijgevolg kan er niet gesteld worden dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van het opzettelijk handelen of nalaten van actoren.

U toonde evenmin aan dat u bij terugkeer naar Afghanistan op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling waarbij u niet in staat zou zijn om in uw elementaire levensbehoeften te kunnen voorzien.”

Uit informatie die ter beschikking wordt gesteld door beide partijen – in het verzoekschrift en in de aanvullende nota van de verwerende partij van 16 februari 2024 waarbij zij de recentste beschikbare landeninformatie meeneemt (EUAA “Afghanistan: Country Focus” van december 2023 en COI Focus “Afghanistan, Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de Taliban” van 14 december 2023) – kan niet worden afgeleid dat de huidige algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie overwegend wordt veroorzaakt door gedragingen van de taliban of enige andere actor, laat staan wordt veroorzaakt door het opzettelijk handelen of nalaten van de taliban of enige andere actor. Bijgevolg vallen de algemene socio-economische en humanitaire omstandigheden in Afghanistan op zich nog steeds niet onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

De oorzaken van de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan blijken volgens de recentste ter beschikking gestelde informatie in wezen immers multidimensionaal te zijn, zoals de aanvullende nota ook uiteenzet. De actuele socio-economische en humanitaire situatie in het land is het gevolg van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en factoren. Een aantal elementen waren reeds voor de machtsovername door de taliban in het land aanwezig, zoals een gebrek aan overheidsmiddelen, de beperkte ontwikkeling van een socio-economisch beleid door de voormalige Afghaanse regering, beperkte privé-investeringen, beperkte buitenlandse handel, aanhoudende en ernstige droogteperiodes, politieke instabiliteit en onveiligheid in de context van het aanhoudende gewapend conflict, gepaard met de gevolgen van de Covid-19- pandemie. Na de machtsovername door de taliban kwam de economie in vrije val. Er was er een (tijdelijke) opschorting van financiële steun en ontwikkelingshulp door buitenlandse donoren en internationale instellingen, een bevrozing van de geldreserves van de Afghaanse centrale bank, de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland, de gebrekkige toegang tot de arbeidsmarkt voor vrouwen en het stopzetten van privé-initiatieven door vrouwen. Dit leidde tot een liquiditeitscrisis, een ineenstorting van het bancaire systeem, disruptie van de buitenlandse handel, een devaluatie van de nationale munt, hoge voedsel-prijzen, verminderd inkomen en werkloosheid. Tegen deze achtergrond speelde verder de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel met gevolgen voor de voedselzekerheid in Afghanistan. Ook waren er moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken. Ten slotte zijn er milieuomstandigheden zoals de aanhoudende ernstige droogte en andere natuurrampen, zoals de overstromingen van 2022, die een aanzienlijke impact hebben op de socio-economische en humanitaire situatie. Hoewel het economisch beleid van de taliban voorlopig nog onduidelijk is, blijkt niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om humanitaire bijstand te verhinderen of te blokkeren, waardoor internationale hulpinspanningen hebben kunnen verhinderen dat de situatie in Afghanistan escaleerde tot een hongercatastrofe. De aanvullende nota stelt, op basis van de recentste beschikbare landeninformatie, trouwens: *“Hulpverlening kende na de machtsovername moeilijkheden, o.m. als gevolg van gestegen kosten, moeilijkheden bij geldtransfers naar Afghanistan, het feit dat bepaalde Talibanministers op de sanctielijst van de VN stonden en het verbod voor vrouwen om voor ngo’s of de VN te werken. Uit de beschikbare landeninformatie blijkt niet dat de Taliban maatregelen zouden hebben getroffen om de humanitaire situatie te doen verslechteren, bijvoorbeeld door humanitaire hulp te blokkeren. Integendeel moet worden vastgesteld dat de Taliban maatregelen heeft genomen om het transport van humanitaire hulp te garanderen. Voorts werden de internationale sancties versoepeld met het oog op het verlenen van humanitaire hulp.”*

De door verzoeker in het tweede middel van zijn verzoekschrift geciteerde nieuwsberichten en passage uit “Country Guidance: Afghanistan” van EUAA van januari 2023 liggen in dezelfde lijn als de hierboven geciteerde bronnen en bevestigen dat de humanitaire en economische situatie prangend is en dat natuurrampen de situatie nog hebben verslechterd, maar hieruit kan niet worden besloten dat deze situatie wordt veroorzaakt door een actor, noch dat verzoeker als gevolg van een intentionele handeling of nalaten te handelen persoonlijk wordt geviséerd waardoor hij in een situatie zal belanden waarin hij niet in zijn elementaire levensbehoeften kan voorzien. In zoverre verzoeker in het tweede middel verder aanvoert dat de bestaande internationale sancties tegen de taliban en de nieuwe economische acties en maatregelen die werden genomen na de machtsovername in wezen de oorzaak zijn van de huidige humanitaire situatie, wijst de Raad erop dat hieruit niet volgt dat artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet van toepassing is. De redenen waarom internationale sancties en economische maatregelen worden getroffen tegen de taliban zijn geen voldoende aanknopingspunt om te kunnen besluiten dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie voortvloeit uit een opzettelijk handelen of nalaten vanwege de taliban.

Verzoeker is verder van oordeel dat de huidige situatie in Afghanistan niet meer vergelijkbaar is met de situatie ten tijde van het arrest S.H.H. van het EHRM. Er is immers niet langer een functionerende centrale

regering aanwezig nu het land volledig onder controle staat van een islamitische groepering. Daardoor zou de huidige situatie eerder vergelijkbaar zijn met deze in Somalië ten tijde van het arrest Sufi en Elmi van het EHRM. Dit standpunt kan evenwel niet worden bijgetreden. In tegenstelling tot de situatie in Somalië ten tijde van het arrest Sufi en Elmi is er heden in Afghanistan wel degelijk een de-factoregering aanwezig geleid door de taliban, met de-factoministers en de-factofunctionarissen (EUAA, *"Afghanistan: Country Focus"* van december 2023 p. 17-18). Het gegeven dat de taliban de sharia hebben ingevoerd en geïmplementeerd in Afghanistan, net zoals al-Shabaab in Somalië, maakt niet dat de situatie vergelijkbaar is met deze in het arrest Sufi en Elmi. Overigens is Afghanistan niet het enige land waar de sharia wordt ingevoerd. Het grootste verschil is dat de huidige humanitaire crisis in Afghanistan niet het gevolg is van willekeurige oorlogsmethoden of andere geweldshandelingen, zoals dat in het arrest Sufi en Elmi wel het geval was. Tevens wordt in het arrest Sufi en Elmi nergens verwezen naar enige internationale sanctie of de gevolgen. Een ander groot verschil met de situatie die in het arrest Sufi en Elmi werd besproken, is dat al-Shabaab internationale hulporganisaties toegang weigerde tot de Somalische gebieden onder zijn controle. Er is in de beschikbare landeninformatie evenwel geen enkele ernstige aanwijzing die erop duidt dat de taliban heden IGO's of NGO's op systematische wijze de toegang tot Afghanistan weigeren.

Voorts blijkt niet dat verzoeker in deze context persoonlijk wordt gevisieerd of dat hij behoort tot een groep van gevisieerde personen waardoor hij bij terugkeer naar Afghanistan zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede waarbij hij niet zou kunnen voorzien in zijn elementaire levensbehoeften, te meer omdat hij een gezonde jonge man is die nog beschikt over een familiaal netwerk in Afghanistan. Hij heeft immers nog op indirecte wijze contact met een tante aldaar (GV CG, p.6). Uit verzoekers verklaringen afgelegd tijdens zijn interview bij verweerder blijkt niet dat zij daar in zeer precaire omstandigheden vertoeft en wordt geconfronteerd met een chronisch gebrek aan voedsel of onderdak of chronisch kampt met slechte hygiënische omstandigheden.

Al het voorgaande neemt niet weg dat een terugkeer van verzoeker naar Afghanistan omwille van de huidige precaire socio-economische en humanitaire situatie aldaar nog steeds aanleiding kan geven tot een schending van artikel 3 van het EVRM. Hoewel zulke mogelijke schending artikel 3 van het EVRM buiten de eigenheid van het huidige Belgische asielrecht valt, waar de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet duidelijk omschreven voorwaarden voorzien voor de erkenning als vluchteling dan wel de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus, moet de mogelijke schending van voormeld verdragsartikel alleszins grondig worden onderzocht bij het nemen van een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (RvS 28 september 2017, nr. 239.259; RvS 8 februari 2018, nr. 240.691; RvS 29 mei 2018, nrs. 241.623 en 241.625; RvS 28 mei 2021, nr. 250.723).

3.2.4. Voor wat betreft de vraag of de veiligheidssituatie in Afghanistan valt onder de toepassing van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet kan de Raad zich opnieuw aansluiten bij de algemene overwegingen die daarover figureren in de bestreden beslissing. Ze vinden steun in de hierin aangehaalde rapporten. Kernpunt is dat er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet

Uit de informatie die ter beschikking wordt gesteld door beide partijen – in het verzoekschrift en in de aanvullende nota van 16 februari 2024 – kan niet worden afgeleid dat hierover heden anders moet worden geoordeeld, hoewel de situatie ter plekke zeer zeker bijzonder onrustwekkend is.

Verweerder heeft zoals gezegd een aanvullende nota neergelegd waarbij hij de recentste beschikbare landeninformatie meeneemt (EUAA *"Afghanistan: Country Focus"* van december 2023 en COI Focus Afghanistan, *"Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de Taliban"* van 14 december 2023). Hieruit blijkt niet dat er zich een andersluidende beoordeling opdringt van de veiligheidssituatie in Afghanistan.

Zo nam het aantal ISKP-aanvallen aanzienlijk af in de referentieperiode juli 2022 tot en met september 2023, en dit na taliban-operaties tegen deze groep. Tevens worden de capaciteiten van ISKP omschreven als *"verminderd"* en *"beperkt"*. ISKP is hoofdzakelijk nog actief in het oosten alsook in Kaboel en enkele noordelijke gebieden. Ze viseren daarbij voornamelijk talibanstrijders, taliban-functionarissen, religieuze leiders en bepaalde etnisch-religieuze minderheden zoals Shia, Hazara en Sikhs alsook buitenlandse doelwitten (incl. de Russische en Pakistaanse ambassade en een Chinees hotel in de stad Kaboel) (EUAA *"Afghanistan: Country Focus"* van december 2023, p. 32-34). Wat betreft de referentieperiode van 1 juli 2022 tot 30 september 2023 documenteerde de UCDP 781 incidenten waarbij de meeste incidenten plaatsvonden in de provincie Kaboel, gevolgd door de provincies Takhar en Panjshir en verder Baghlan en Nangarhar op respectievelijk de vierde en vijfde plaats (EUAA *"Afghanistan: Country Focus"* van december 2023, p. 30). UCDP rapporteert in deze periode 619 burgerdoden als gevolg van 302 incidenten (EUAA *"Afghanistan: Country Focus"* van december 2023, p. 36). In de referentieperiode van 1 juli 2022 tot 30 september 2023

documenteerde ACLED 1 618 veiligheidsincidenten waarvan de meeste zich voordeden in de provincie Kaboel, gevolgd door de provincies Takhar en Panjshir en verder Badakhshan en Baghlan op respectievelijk de vierde en vijfde plaats (EUAA “*Afghanistan: Country Focus*” van december 2023, p. 29-30). De ontheemding wegens conflictgerelateerd geweld is afgenomen en vindt haar oorzaak momenteel eerder in de moeilijke economische situatie en natuurrampen. UNHCR documenteerde 274 012 ontheemden die in 2022 zijn teruggekeerd naar hun regio’s van herkomst en de IOM maakt gewag van 1 525 577 ontheemden die in 2022 zijn teruggekeerd naar hun herkomstregio’s (EUAA “*Afghanistan: Country Focus*” van december 2023, p. 41).

Zelfs wanneer rekening wordt gehouden met enkele regionale verschillen, blijkt er in Afghanistan geen sprake van een uitzonderlijke situatie waar de mate van het willekeurig geweld in het gewapende conflict dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het land, louter door zijn aanwezigheid aldaar, een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. Voorgaande vindt steun in de in de bestreden beslissing aangehaalde “*Country Guidance Afghanistan*” van januari 2023, die verzoeker ook zelf aanhaalt in zijn verzoekschrift en is gelet op de informatie opgenomen in de EUAA “*Afghanistan: Country Focus*” van december 2023 nog steeds actueel.

Verzoeker brengt geen elementen aan die tot een andersluidende conclusie kunnen leiden. Hij citeert in zijn verzoekschrift ook nog uit krantenartikels uit juli en augustus 2022 en artikels die zijn verschenen op de VRT-nieuwsite in 2021, 2022 en april 2023. Zij kunnen echter niet opwegen tegen de recentere informatie die de bestreden beslissing meeneemt en hierin uitdrukkelijk werd vermeld en die ook wordt aangebracht in de aanvullende nota op grond waarvan wordt geconcludeerd dat er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

Om uit te maken of er sprake is van een ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van “*willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict*”, wordt verder rekening gehouden met de daadwerkelijke bestemming van de verzoeker in geval van terugkeer naar het betrokken land of gebied (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, Elgafaji, pt. 40; HvJ 10 juni 2021, C-901/19, pt. 43; EASO, Article 15(c), Qualification Directive (2011/95/EU) - A Judicial Analysis, december 2014, p. 25-26).

Verzoeker heeft verklaard afkomstig te zijn uit de provincie Balkh. Uit de aangereikte informatie in het verzoekschrift en in de aanvullende nota blijkt niet dat het geweld aldaar thans een hoog niveau bereikt. Het houdt in dat er een hogere mate aan persoonlijke omstandigheden is vereist om aan te nemen dat een burger, wanneer hij terugkeert naar voormelde provincie, een reëel risico zou lopen op een ernstige bedreiging van zijn leven of vrijheid.

Er dient echter te worden opgemerkt dat verzoeker geen persoonlijke omstandigheden aantoont die voor hem het risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet verhogen.

Verzoeker toont nergens concreet aan dat er landeninformatie beschikbaar is die maakt dat hem thans subsidiaire bescherming moet worden toegekend omwille van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan of specifiek in Balkh.

3.2.5. Conclusie

Gelet op het voormelde, bestaan er geen zwaarwegende gronden om aan te nemen dat verzoeker bij een terugkeer naar zijn land en regio van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a), b) of c) van de Vreemdelingenwet

4. Algehele conclusie

Gelet op al het voormelde blijkt niet dat het CG kennelijk onredelijk is tewerk gegaan bij de beoordeling of verzoeker een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet heeft of een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van deze wet.

Tijdens zijn persoonlijk onderhoud kreeg verzoeker de mogelijkheid zijn vluchtmotieven uiteen te zetten en zijn argumenten kracht bij te zetten, kon hij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en heeft hij zich laten bijstaan door zijn advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Dari machtig is. De Raad stelt verder vast dat verweerder zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het land van herkomst van verzoeker en op alle dienstige stukken. De stelling dat verweerder niet zorgvuldig is tewerk gegaan, kan derhalve niet worden bijgetreden.

De middelen zijn bijgevolg ongegrond.

Verzoeker heeft geen argumenten, gegevens of stukken aangebracht die een ander licht werpen op de motieven die de bestreden beslissing kunnen schragen en evenmin nieuwe elementen ontwikkeld die wijzen op een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van deze wet.

Er ontbreken geen essentiële elementen waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoeker heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet bijgevolg geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vier april tweeduizend vierentwintig door:

M. EKKA,	kamervoorzitter
----------	-----------------

T. LEYSEN,	griffier
------------	----------

De griffier,	De voorzitter,
--------------	----------------

T. LEYSEN

M. EKKA